

1971 சூலை 9]

நியமனத் தாள்கள் 13—7—1971 செவ்வாய்க்கிழமை பிற்பகல் 3 மணிக்குச் செயலாளரிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். நியமனத் தாள்கள் வேண்டுவோர் செயலாளரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நியமனத்தாள்கள் 14—7—1971 புதன்கிழமை காலை 11 மணிக்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். விலகிக் கொள்ள விரும்பும் வேட்பாளர்கள் 15—7—1971 வியாழக்கிழமை பிற்பகல் 3 மணிக்குள் விலகிக் கொள்ளலாம்.

நியமனம் செய்யப்பட்ட வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கை நிரப்பப் பட வேண்டிய இடங்களின் எண்ணிக்கைக்கு, அதாவது மூன்றுக்கு மேற்படுமாயின் 16—7—1971 வெள்ளிக்கிழமை காலை 9 மணிக்கும் பிற்பகல் 1 மணிக்கும் இடையே உறுப்பினர்கள் ஓய்வறையில் வாக்கெடுப்பு நடைபெறும்.

(6) 1971-72-ம் ஆண்டுக்கான நிதிக் கோரிக்கைகள்மீது வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

கோரிக்கை எண் 13—கல்வி.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

“கோரிக்கை எண் 13—கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 83,12,49,200-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.”

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI : Sir, to discuss about the need to give free education upto the Degree Courses to all, I move the cut motion standing in my name :

“That the allotment of Rs. 83,12,49,200 under Demand No. 13—Education, be reduced by Rs. 100.”

திரு. க. சுப்பு : தலைவர் அவர்களே, தனியார் கல்வி நிறுவனங்களை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 13—கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப் படுகின்ற ரூ. 83,12,49,200-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Sir, to discuss the need for providing security of tenure of service for the tutors of Government as well as Aided Colleges, I move the cut motion standing in my name, namely,

“That the allotment of Rs. 83,12,49,200 under Demand No. 13—Education, be reduced by Rs. 100.”

[1971 சூலை 9]

THIRU A. SUBRAMANIAM : Sir, to discuss the need to reorient the educational policy of the Government, I move the cut motion standing in my name, namely,

“ That the allotment of Rs. 83,12,49,200 under Demand No. 13—Education, be reduced by Rs. 100. ”

THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH : Sir, to discuss about the changes to be made in the Elementary and High School Education to make them more useful, I move the cut motion standing in my name, namely,

“ That the allotment of Rs. 83,12,49,200 under Demand No. 13—Education, be reduced by Rs. 100. ”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அமைச்சர் அவர்கள் தீர்மானமும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் விவாதத்திற்கு விடப்படுகின்றன.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது அளிக்கப்பட்டிருக்கின்ற விளக்கக் குறிப்புகள், @ ஏனைய குறிப்புகள் எல்லாம் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு ஏற்கனவே வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே அவற்றின்மீது விவாதத்தைத் தொடங்குவதற்கு வசதி இருக்கின்ற காரணத்தினால் நடவடிக்கைக் குறிப்பிலே அவற்றையும் இணைத்துக்கொள்ளலாம் என்று கேட்டுக் கொண்டு விவாதத்தைத் தொடங்கலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, கல்வியமைச்சர் அவர்கள் இந்த அவையின் முன்பாக வைத்திருக்கின்ற மானியக் கோரிக்கையின்மீது என்னுடைய கட்சியின் சார்பாகக் கொடுத்திருக்கின்ற வெட்டுத் தீர்மானங்கையொட்டி சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த ஆண்டில் கழிந்த ஆண்டைவிட சில கோடி ரூபாய் கல்வி மானியத்திற்காக அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது 83 கோடி ரூபாய் வரையில் மொத்தத்தில் 23 சதவிகிதம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு நல்ல தன்மை என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் 1966-67-ம் ஆண்டுகூட 44 கோடி ரூபாய் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தது. நிதிநிலை அறிக்கை அப்போதிருந்த அடிப்படையிலே 22 சதவிகிதம் ரூபாய் கல்விக்காக அப்பொழுது ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. 1966-67-ம் ஆண்டிலே புகுமுக வகுப்பில் இலவசக் கல்வித் திட்டம் அமலாகாத நிலைமை இருந்தபொழுது கூட கல்விக்காக 22 சதவிகிதம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இன்றைக்கு 23 சதவிகிதம்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது அதிகமாக இப்பொழுது இந்த ஆண்டு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறுவதற்கு இல்லை. இருந்தாலும்கூட எவ்வளவு நிதியை ஒதுக்கினாலும் நம்முடைய நாட்டிலே

@ 418-479 பக்கங்களில் இரண்டாம் இணைப்பாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

1971 சூலை 9] [திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

கல்வி எந்த நிலைமையில் இருக்கிறது என்று சிந்தித்துப் பார்க்கின்ற பொழுது கல்வியின் தரம் வரவரக் கீழ்நிலையில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இதை நான் கூறவில்லை.

நம் மாநிலத்தினுடைய சர்வீஸ் கமிஷன் அறிக்கையைப் பார்த்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதிலே கல்வியின் தரம் எப்படி இருக்கிறது என்பது எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் உயர் பட்டதாரிகளின் ஆங்கில அறிவு போதுமான அளவிற்கு இல்லை, தமிழ்மொழி அறிவும் போதுமானதாக இல்லை, அடிப்படையான விதிமுறைகளுடத் தெரியவில்லை, மற்றும் பல பாடங்களிலும் நிலைமை அதுதான் என்று அறிக்கையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்டுக்காண்டு கல்வியின் தரம் குறைந்துகொண்டே வருகிறது; எனவே இதிலே நல்ல நிலைமையில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றுள்ள நிலையில் நாம் ஆரம்பப் பள்ளிவரையிலும்தான் கட்டாயக் கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கிறோம். எங்கள் பிரதேசத்திலே 1947-ம் ஆண்டிலே இருந்து கட்டாயக் கல்வித் திட்டம் நிலவியிருக்கின்றது. வளர்ந்து வருகின்ற சமுதாயத்திலே 1971-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகும் கூட ஆரம்பக் கல்விதான் கட்டாயக் கல்வியாக இருக்கின்றது. அதனே எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையிலும் என்று உயர்த்த வேண்டுமா இல்லையா என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

இன்றைக்குள்ள கல்வியின் தரம் குறைவதற்குக் காரணம் ஆரம்பப் பள்ளியின் நிலைமைகள் மோசமாக இருப்பதுதான் என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த அறிக்கையிலே பார்த்தால் ஆண்டுக்காண்டு பயிற்சிப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை குறைந்து வருகிறது. 1966-67-ம் ஆண்டில் பயிற்சிப் பள்ளிகள் 145 இருந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு சிறுப் பள்ளிகள் ஐந்தையும் சேர்த்து 139 பள்ளிகள் தான் இருக்கின்றன என்பது இந்த அறிக்கையிலே காணப்படுகின்றது. அது மட்டுமல்ல.

1965-66-ம் ஆண்டில் இருந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை என்ன, இன்றுள்ள மாணவர்களின் எண்ணிக்கை என்ன என்பதைப் பற்றிய விவரங்கள் இங்கே குறிப்பிடப்படவில்லை. 1966-67-ம் ஆண்டில் இருந்ததைவிட இப்போது எண்ணிக்கை குறைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். கல்வி பயில்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருந்தாலும் பள்ளிக்கூடங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து இருந்தாலும் பயிற்சிப் பள்ளிகளில் பயில்கின்ற ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்துவருகிறது என்று சொன்னால் கல்வியின் தரம் நம்முடைய நாட்டில் உயர்வதற்கு வழியில்லை. எனவே பயிற்சிப் பள்ளிகள் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் ரேஷியாவை மாற்றியமைக்க வேண்டும். இப்பொழுது இருப்பதை மாற்றியமைத்து 30 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற அடிப்படையில் ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்ய வேண்டும்.

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்] [1971 சூலை 9]

இந்த கழிந்த ஆண்டைவிட பல தலைப்புகளில், மதிய உணவு, படிப்பு உதவித் தொகை, ஆங்கில மொழி பயிற்றுவிக்கும் இயக்கம், கட்டட வேலை, தொடக்கப் பள்ளி நூலகம் இப்படிப் பல்வேறு தலைப்புகளில் நிதி குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கில மொழி பயிற்றுவிக்கும் இயக்கத்திற்கு உள்ள மானியத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டும், அதோடு தொடக்கப்பள்ளி நூலகத்திற்கு உதவித் தொகை கொடுப்பது கடந்த சில ஆண்டுகளாக இருந்தது, இப்பொழுது அது கைவிடப்பட்டிருக்கிறது; எனவே அதை மீண்டும் கொடுப்பதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தொழில் பழகு ஆசிரியர்கள் திட்டம் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அவர்களுடைய நிதிநிலை அறிக்கையிலே தொழில்பழகு ஆசிரியர் திட்டம் பற்றிச் சொல்லி 6,500 பேர்களுக்கு வேலை கொடுக்கும் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது என்று கூறியுள்ளார்கள். ஆனால் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அறிக்கையைப் பார்க்கும்பொழுது 1970-71-ம் ஆண்டில் அரசு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்ட இந்தத் திட்டத்தின்படி 3,400 ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற தகவலைக் காண்கிறோம். ஏன்? 6,500 பேர்களுக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்றால் இந்த அறிக்கையிலே 3,400 பேர்களுக்குத்தான் வேலை கிடைத்திருக்கிறது என்றால் மீதி 3,500 பேர்களுக்கு வேலை கொடுக்காததன் காரணம் என்ன? பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இல்லையா? கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லலாம் நிதி வசதி சரியாக இல்லாததினால் படிப்படியாகத்தான் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லலாம். நிதிநிலை சரியாக இல்லையென்றால் இந்தத் திட்டம்தான் எதற்கு? 1970-71-ம் ஆண்டிலே அமலாக்கப்படும் என்று விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது. 1971-72 ஆம் ஆண்டிலேகூட அதைப்பற்றி நாம் விளம்பரம்தான் கொடுத்திருக்கிறோம். 1970-71-ம் ஆண்டிலே சொல்லியபடி 1971-72 லேகூட 6,500 பேர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்காத நிலையில் 1971-72-ல் மேலும் 6,500 ஆசிரியர்களுக்கு இந்தத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் வேலை வாய்ப்பு அளிக்கப்படும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட விளம்பரம் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

கல்லூரிப் பயிற்சி மொழித் திட்டத்தைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கடந்த ஆண்டு பயிற்சி மொழிப்பற்றி ஆராய முதலியார் குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவின் அறிக்கையின்படி அரசாங்கம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அதைப் பாராட்டுகிறோம். ஆனால் அரசு ஒன்றை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். மாணவர்களிடையே தமிழ் பயிற்று மொழிக்கு ஆதரவு இருக்கிறதா அல்லது ஆங்கிலப் பயிற்றுமொழிக்கு ஆதரவு இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் கடந்த ஒரு சில தினங்களுக்கு முன்பாக பத்திரிகையிலே வந்த தகவலைப் பார்த்தால் தெரியும். சென்னை நகரிலே 1 சதவீதம் மாணவர்கள்கூட தமிழைப் பயிற்றுமொழியாக எடுக்கத் தயாராக இல்லை. மேலும் 5 ஆயிரம், 6 ஆயிரம் மாணவர்கள் ஒரு கல்லூரியில் மனுக்கள் கொடுத்திருக்கின்றனர். அதிலே ஒருவர்கூட தமிழ் பயிற்றுமொழியை எடுத்துக்கொள்ள முன்வரவில்லை என்றும் செய்தி

1971 சூலை 9] [திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

வந்திருக்கிறது. அதை அமைச்சர் அவர்களும் அறிந்து இருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆங்கிலத்தைப் பயிற்றுமொழியாகக் கொள்வதற்குத்தான் நூற்றுக்கு நூறு மாணவர்களும் முன்வருகிறார்கள். எனவே அதற்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும். மறைமுகமாகத் தமிழைத் திணிப்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. தமிழிலே பட்டப்படிப்பு எடுத்துப் படிக்கின்றவர்களுக்கு ஆண்டுக்கு 150 ரூபாய் மானியமும் புகழுக வகுப்பிலே தமிழை எடுத்துப் படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கு ஆண்டுக்கு 50 ரூபாய் மானியமும் கொடுப்பதாக விளம்பரம் செய்தும்கூட மாணவர்கள் தமிழ் பயிற்றுமொழித் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை என்றால் அரசு அந்தத் திட்டத்தைக் கைவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை)

ஆட்சிமொழித் திட்டத்தைப்பற்றியும் ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இருமொழித் திட்டத்தைத்தான் இந்த அரசு கையாண்டு இருக்கிறது. ஆனால் இந்தியாவை எடுத்துக் கொண்டால் அரசியல் சாஸனத்தின்படி இன்று நாட்டின் ஆட்சி மொழி இந்தியாக அமைந்திருக்கிறது. ஆனால் நேரு அவர்கள் அளித்த வாக்குறுதி நமக்கு இருக்கிறது. நாம் ஒரே முகமாக, ஒரே குரலாக, ஒரே கோரிக்கையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். நேரு அவர்களின் வாக்குறுதியைச் சட்டமாக்கிவிட வேண்டுமென்று. அதற்காக அரசியல் சட்டம் திருத்தப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அரசியல் சட்டம் திருத்தப்படாத வரையிலும் இந்தியான் இந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழி. கடந்த மூன்று நான்கு ஆண்டுகளாக வருங்கால சந்ததிகளின் வாழ்க்கைக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கிற ஆட்சிமொழித் திட்டத்தைப் பற்றியே இந்த அரசாங்கம் சற்றும் சிந்திக்கவில்லை.

நேரு அவர்களின் வாக்குறுதியைச் சட்டமாக ஆக்க அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த கழிந்த 4 ஆண்டுகளிலே இந்த அரசு எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. அது வருங்கால சந்ததியினருக்குப் பெரிய தீங்காக விளையும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். மத்திய உள்துறை அமைச்சரவர்கள், சமீபத்தில் ஒரு சுற்றறிக்கை வெளியிட்டிருந்ததை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர நான் விரும்புகிறேன். அதாவது, உள்துறை அமைச்சரவர்கள், இந்தி தெரியாத அதிகாரிகளும்கூட தங்கள் சிப்பந்திகளிடம் தங்களுக்கு அனுப்பும் ஃபைல்கள் இந்தியில் இருந்தால் அதற்கு ஆங்கில ஆக்கம் கூட அனுப்ப வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கக்கூடாது, அப்படிச் செய்தால் கண்டிக்கத்தக்கது என்று சுற்றறிக்கை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் மத்திய சர்க்கார் இந்த நாட்டிலே இந்தி விரைவில் வந்துவிட வேண்டுமென்றும், எல்லா நிர்வாகமும் இந்தியில்தான் இருக்க வேண்டுமென்றும் முயற்சியெடுக்கும்பொழுது நமது தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ்நாட்டிலுள்ள வருங்கால மக்களின் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரையில் இவர்களுக்கு இந்த மொழிக்கொள்கையினால் என்ன தீங்கு விளைகிறது,

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1971 சூலை 9]

வினையப்போகிறது என்பதைச் சற்றுச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை, முதலமைச்சரவர்களை, கல்வியமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மதுரை யூனிவர்சிட்டியைப் பொறுத்தவரையில் அதன் கீழ் இருக்கும் கல்லூரிகளில், குறிப்பாக பாளையங்கோட்டை, நாகர்கோயில் பகுதிகளுக்கு யூனிவர்சிட்டி சென்டர் அமைக்க வேண்டிய தேவையை இந்த அரசாங்கம் நன்கு உணர்ந்திருக்கும் என்று கருதுகிறேன். யூனிவர்சிட்டி சென்டர் அமைத்தால் கல்வி விருத்தியடையும், இல்லையென்றால் எதற்கெடுத்தாலும் மதுரைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. ஆகவே, பாளையங்கோட்டையிலும், நாகர்கோயிலிலும் யூனிவர்சிட்டி சென்டர்கள் அமைக்கும் திட்டத்தை வகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நாம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையிலே இலவசக் கல்வி அளிக்கிறோம். ஆனால் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சை எழுதும் மாணவர்கள் இன்னமும் சம்பளம், கட்டணம் செலுத்தத்தான் வேண்டுமென்ற நிலை இருக்கிறது. அண்டை மாநிலங்களில், உதாரணத்திற்கு கேரளாவில் இன்றைக்கு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சை எழுதக் கட்டணம் தேவையில்லை என்ற விதிமுறையை வகுத்திருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் நமது அரசாங்கமும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சைக்கான கட்டணத்தை, இலவசக் கல்விக்கொள்கையை ஏற்றிருக்கும் நாம் பரீட்சைக்கான கட்டணத்தைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நாம் அரசாங்க ஆரம்பப் பள்ளிகளை, சாதாரண மாகக் கூடியவரையில் எங்கெங்கு தேவைப்படுகிறதோ அங்கே உயர்நிலைப்பள்ளிகளாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். அது நல்ல கொள்கைதான். ஆனால் இந்த முறையில் அரசாங்க ஆரம்பப் பள்ளிகளை உயர்நிலைப்பள்ளிகளாக மாற்றும்பொழுது அதாவது அதன் அருகாமையில் இருக்கக்கூடிய தனியார் உயர்நிலைப் பள்ளியில் நிர்வாகம் மோசமாக இருப்பதால் உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக மாற்றுகிறோம். அப்படி உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக மாற்றும்பொழுது பக்கத்திலுள்ள தனியார் உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலுள்ள ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். 10 வருடங்கள், 15 வருடங்கள் வேலை செய்த அங்கிருக்கும் ஆசிரியர்கள், அருகாமையில் அரசாங்க உயர்நிலைப்பள்ளி வருவதால் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை குறைந்து, அவர்களுக்கு வேலையிழப்பு ஏற்படுகிறது. அன்றைக்குக் கேள்வி நேரத்தில் அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள், மாற்றுவேலை கொடுக்க ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்று. நான் கோருவது மாற்றுவேலை அல்ல. இவர்கள் எந்தத் தினத்தில் பள்ளியில் வேலை இழக்கிறார்களோ அதேதினத்திலிருந்து அந்தச் சர்வீசையும் சேர்த்து அரசாங்கத்தில் வேலைவாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்றுதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்தி ஆசிரியர்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. இரு மொழிக்கொள்கையின் காரணமாகப் பாதிக்கப்பட்ட ஏறத்தாழ 600 இந்தி ஆசிரியர்கள் இன்றையதினம் வேலைவாய்ப்பில்லாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1971 ஜூலை 9]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

கடைசியாக, எங்கள் பகுதியில் மலையாள பண்டிட்ஸ் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு சிக்கலான நிலை இருக்கிறது. அரசாங்கத்தின் கொள்கைப்படி உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் பாடம் எடுக்கும் தமிழாசிரியர்கள் செகண்ட் கிரேட் பண்டிதர்களை முதல் தர பண்டிதர்களாக உயர்வு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே நிலை மலையாள பண்டிட்ஸ்-க்கும் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRUMATHI ALDA M. FOWLER: Mr. Deputy Speaker, Sir, I would like to bring a few points about the Anglo-Indian Education, to the attention of this House with your kind permission. The educational system of Tamil Nadu enjoys high and good reputation all over India and I feel that a good share of this reputation has been built over the years because of the high standard of Anglo-Indian schools. They have a tradition and they have a stability and also they are India-wide and have therefore the added advantage of this sense of stability all over the country and also in the State.

We find, Sir, when we take out the grants that have been allotted to our schools, that only the teaching grant has been enhanced and that too only by a sum of Rs. 74,400. We have 46 schools and if this sum of Rs. 74,400 is shared among the 46 schools, each school would get a meagre average sum of about Rs. 1,600. Clearly this is not what is intended. What I think, is intended would be that some schools would get the teaching grant and others would not.

Then, Sir, because of the recommendations of the Pay Commission and the new scales of pay, all the schools have to comply with the new rules and give enhanced scales of pay to the teachers. It is naturally difficult for the schools to suddenly raise this amount at short notice. I have been informed that schools have been finding it difficult to meet the new scales of pay. We do not wish to indiscriminately raise fees. This would cause added problems. Yet, what are the schools to do if they do not have any extra funds with which to meet this new emergency.

Then, Sir, with regard to the grants for our Boarding section, we find that there is neither one single naya paise less nor one single naya paise more and yet these schools have been suffering with cuts to the grants over a period of years. The fact that it has not been cut further is something for which we should be grateful. They (the schools) are managing it with a shortened budget.

The difficulty that confronts the managers and headmasters of orphanages is very grave indeed and they have made sufficient representations regarding this matter.

Then, Sir, we have a great problem in the person of the Government Auditor. This gentleman is probably a very good auditor but he does not confine his work to audit only. He comes

[Thirumathi Alda M. Fowler] [1971 சூலை 9]

with an axe in his hand and looks for any faults in schools. For example, a school might have received permission to employ a certain type of teacher. In the following year the school is given permission to continue the services of the same teacher and this happy condition continues for a few years. Then comes the Government Auditor. He finds out that this school has been employing this teacher for many years and then down comes the axe. He orders that the school should lose its grant of Rs. 8,000, Rs. 10,000, Rs. 11,000 or any figure he likes. Sir, the punishment should fit the crime and where the employment of a teacher and the cutting of a grant, find a common meeting ground is hard to discover. So, Sir, some precaution should be taken so that schools do not find themselves in this awkward position of losing their grants because at some previous time they had received the permission to employ such and such teachers.

With regard to our examinations we find that whereas Rs. 25,000 was previously sanctioned, we only have Rs. 21,000 and that represents a cut of Rs. 4,000. These examinations have been run on very little money and I do know that the Department has found it most difficult to manage on what they receive. In fact they run two examinations now, including the April supplementary examination. So, Sir, I feel that this amount should not be taken away.

Also, Sir, the Chief Superintendent and the Assistant Superintendent should be paid on a par with their S.S.L.C., counterparts. I am told that they are paid less.

A word about the ' destitute ' grant. Some of our orphanages, perhaps all, receive " the 156 Grant " for destitute children, that is, children who are entirely in the care of the schools. These children, if they fail, lose their grants. Yet, Sir, these orphanages were built for such children. The Government stretches out its long and timely arm to provide " the 156 Grant. " Being a destitute child, he has been brought up perhaps under certain great disadvantages. Malnutrition is no doubt there.

Therefore, a child like this cannot give his best performance and that is why the child cannot keep up with the rest of his class. I feel very strongly, Sir, that some other method should be thought out in order to deal with this type of case. That grant should not be cut when he has failed, but rather give him the grant (as it were). An age limit may be prescribed, perhaps. I think that it should be talked out by a few expert people who are dealing with these cases. But it has been brought to my notice that so many children suffer because of this cutting of the grant at the stage when the child fails. The child must either be sent out of school which is not advisable or he has to be an entire liability on the school, which the school already finds difficult to bear. So, Sir, I would urge that something should be done in this matter.

1971 சூலை 9] [Thirumathi Alda M. Fowler]

Before I close, I would like to state one more thing. That is, the selection grade which applies to Government schools should be made available for the Anglo-Indian Schools also. Senior teachers, when they come to a certain grade are put on to this selection grade. This does not hold good in our schools. So, I would urge that it is a matter for your kind consideration later on.

Sir, I feel that in our schools you have something of which the State should be proud. The schools should have encouragement and confidence so that the progress of the whole State could go hand in hand with the other education system along side the school under the Anglo-Indian Code of education. I feel, Sir, that you can receive so much more from these schools if they have confidence, instead of having a fear complex, wondering if at some time a big axe will come down upon them and they be asked to go without their grants. I feel, Sir, that a happy atmosphere should prevail and I hope that the Hon. Minister for Education would do all he can to encourage this. Thank you, Sir.

* திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியத்தின்மீது ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தக் கல்விக் கோரிக்கை சம்பந்தப்பட்ட அறிக்கைகளைப் பார்க்கும்போது 1959-60-ல் கல்விக் காகச் செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 15.15 கோடி என்றும், 1971-72-ல் ரூ. 81.84 கோடி என்றும் காண்கிறோம். இந்தப் பெரு மளவுக்குக் கல்விக்காகச் செலவிட இந்த அரசு முன்வந்துள்ள மைக்காக நிச்சயமாக நாம் பாராட்டத்தான் வேண்டும். மொத்த நிதிநிலை அறிக்கையில் கல்விக்காகச் செலவிடப்படக்கூடிய தொகையில் 23 விழுக்காடு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உண்மையிலேயே இது ஒரு நல்ல முன்னேற்றம் என்றாலும்கூட இன்னமும் இது போதாது என்ற குறையையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஏனென்றால், கல்விதான் ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கக் கூடியது. கல்வியைக் கொண்டுதான் ஒரு சமுதாயம் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது, பிற்போக்கில் இருக்கிறதா என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். மேலேநாடுகளோடு நமது நாடும் பீடுநடை போட்டு முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென்று சொன்னால் நூற்றுக்கு நூறு கல்வியறிவு பெற்றவர்களாக ஆகவேண்டும். ஆகவே, கல்விக்காக எத்துணை செலவு செய்தாலும், அது நியாயமான செலவு, வரவேற்கத்தக்க செலவு என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பிறகு 39 சதவிகிதத்தான் நம் மாநில மக்கள் கல்வி பெற்றுள்ளார்கள் என்பதையும் நான் இங்கு சுட்டிக் காட்டி, இது போதாது, நிச்சயமாக வெகு விரைவிலேயே நமது மாநில மக்கள் அனைவரும், நூற்றுக்கு நூறு கல்வி பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும்; அப்போதுதான் நம்முடைய நாடு உயர்ந்த முன்னேற்றத்தை அடையும், நம்மிடையே புது மறுமலர்ச்சி ஏற்படும் என்பதையும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்] [1971 சூலை 9]

இப்போது தொடக்கப் பள்ளிகளைப் பற்றிப் பார்க்கும்போது 1966-67-ல் 31,157 என்ற எண்ணிக்கையாக இருந்தது தற்போது 1971-72-ம் ஆண்டில் 31,881 என்ற அளவுக்குத்தான் உயர்ந்திருக்கிறது. ஐந்து ஆண்டுகளில் 724 பள்ளிகள் தான் கூடியிருக்கின்றன. தொடக்கப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே முப்பதாயிரத்துக்கு மேல் என்று சொல்லும்போது ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஏற்பட்டிருக்கிற உயர்வு அவ்வளவு சந்துஷ்டி தருவதாக இல்லை. ஒரு பகுதியில் 20 வீடுகள் இருந்தால்கூட ஒரு தொடக்கப்பள்ளி திறக்கப்பட வேண்டும் கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்ற பழ மொழியை மாற்றி பள்ளிக்கூடம் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க கூடாது என்ற சூழ்நிலையைத் தமிழகத்தில் உருவாக்கக் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வித் திட்டத்தில் அரசின் குறுக்கீடுகள் கூடாது. நம் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு அவ்வப்போது கல்வி அமைச்சர்கள் மாறும் போது அவர்களுடைய கொள்கையை புகுத்துவதால், கல்வி திட்டத்தில் மாறுதல் ஏற்பட்டு இருப்பதைக் கண்டோம். இதனால் மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். நம் மாநில மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். கல்வி திட்டத்தில் அடிக்கடி மாறுதல் ஏற்பட்டு வருவது கல்வி திட்டத்திற்கு உகந்தது அல்ல என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அப்படி நீண்டகாலமாக இருந்து வரும் கல்வி திட்டத்தில் புதுமையைப் புகுத்தவேண்டுமானால், கல்வியில் வல்லுனராகவும், அறிஞராகவும், கல்விக்கென்றே தங்களுடைய வாழ்வை அற்பணித்த பெரியோர்களாகவும் கொண்ட ஒரு குழுவை அரசு அமைத்து, அவர்கள் கொடுக்கும் கல்வி திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். அமைச்சர்கள் மாறினாலோ, அல்லது, அமைச்சரவை மாறினாலோ அந்தக் கல்வி திட்டம் மாறக்கூடாது என்று வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

நம் நாட்டின் வருமானம் தினசரி நபர் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய்க்கும் குறைவாக இருக்கிறது என்று அறிவோம். இவ்வளவு ஏழ்மை நிலையிலுள்ள இந்த நாட்டில் உள்ளவர்களுக்கு உகந்த கல்வி திட்டம் ஏழை மக்கள் படிக்கும் கல்வி திட்டத்தை அரசு ஆராய வேண்டும். நம்முடைய அரசாங்கமே இப்போது புத்தகங்களை அச்சிடும் பணியில் ஈடுபட்டு, வினியோகித்து வருகிறது. அதில் மிகுந்த சிரமங்கள் இருக்கின்றன. கல்விக்கூடங்கள் திறந்த பிறகு கூட புத்தகம் கிடைக்காமல் இருக்கும் சூழ்நிலையைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, இந்த புத்தகம் வெளியிடும் விஷயத்தில் அரசாங்கம் தலையிடாமல், அரசாங்கம் ஒரு கண்காணிப்பாளராக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்கப்படும்போது, மாணவர்கள் கையில் புத்தகம் கிடைக்கும் வகையில் போதுமான வசதி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த டெக்ஸ்ட் புக் குழுவிலே, கற்று அறிந்த முஸ்லீம்களுக்கும் இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை நான் ஏன் சுட்டிக் காட்டுகிறேன் என்றால், முஸ்லீம் மத ஆசிரியர்களைப் பற்றியும், நபிகள் நாயகத்தைப் பற்றியும், பாட புத்தகங்களில்

1971 சூலை 9] [திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

தவறான, உண்மைக்கு புறம்பான செய்திகள் சில சமயங்களில், அவர்கள் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ அமைந்து விடுகின்றன. முஸ்லீம் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நன்கு படித்த பெரியோர்கள் இந்த டெக்ஸ்ட் புக் குழுவிலே இருந்தால் இம்மாதிரியான தவறு தங்கள் ஏற்படாது பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்று சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய நாடு செகலர் ஸ்டேட் என்று ஒப்புக்கொள்கிறேன். அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். மத சார்பற்ற நாடு என்று சொல் கிறபோது, ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தைச் சார்ந்த நாடு அல்ல என்று சொல்லலாமே தவிர, மதமே இல்லை என்று சொல்வதற்கு இல்லை. நான் அப்படித் தான் கருதுகிறேன். அந்த முறையில் இந்த நாட்டு மக்கள் சன்மார்க்கக் கல்வி கற்காததால் ஏற்பட்டு இருக்கும் தன்மையைப் பார்க்கிறோம். மாணவர்கள் புரட்சி, கிளர்ச்சி இவைகளில் ஈடுபடுகிற தன்மையைப் பார்க்கிறோம். அதனால் சில பள்ளிக் கூடங்கள் கொளுத்தப்படுகின்றன, பொருள்கள் எரிக்கப்படுகின்றன, பொது சொத்துக்கள் நாசமாகின்றன. அப்படி ஏன் எரிக்கப்படு கின்றன என்று பார்த்தால், நன்கு சிந்தித்துப் பார்த்தால் அந்த மாணவர்களுக்கு மதத்தின் அடிப்படையில், சன்மார்க்க நெறி போதிக்கப்படாததால் என்பது புரியும். அம்மாதிரி போதனைகள் இல்லாததால் தான் இப்படிப்பட்ட தீய எண்ணங்கள் மாணவர்கள் மனதில் ஏற்படுகின்றன என்று நான் பணிவன்போடு சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே, இனி எதிர்காலத்திலிருந்து மாணவர்கள் விரும்பும் மதத்தில் சன்மார்க்கக் கல்வி அளிக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதனால் மதசார்பற்ற ஆட்சித் தன்மைக்கு எந்த விதமான இழுக்கும் ஏற்படாது என்று வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மாநிலத்தில் உள்ள ஆசிரியர்களின் நிலை பற்றி சிறிது கூற ஆசைப்படுகிறேன். ஆசிரியர் இல்லாமல் பயின்றவர்கள் கிடையாது. நாம் அந்த ஆசிரியருக்கு செலுத்த வேண்டிய நன்றிக்கடனைச் செலுத்தியிருக்கிறோமா என்றால், இல்லை. துரதிருஷ்ட வசமாக இன்று ஆசிரியர்கள்தான் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள். என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் வெளி உலகத்தில் கண்மூடிப் பிரஜைகளாக்கப்பட வேண்டும். அந்த ஆசிரியரின் துணை கொண்டுதான் இங்கே சட்டமன்ற உறுப்பினர் களாக, அதிகாரிகளாக எல்லோரும் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய வருவாய் வெகு குறைவாக இருக்கிறது. அவர்கள் நியாயமான கண்ணியமான வாழ்வு வாழ மிகவும் சிரமப்படுகிறார்கள். ஆசிரியர்கள்மீது இந்த அரசாங்கம் கொஞ்சம் தயவு காட்டுகிறது என்பது உண்மைதான். இதுவரை காட்டிய இரக்கம் போதாது. அவர்கள்மீது தனிக் கவனம் செலுத்தி, ஆசிரியர்களின் ஊதியத்தை உயர்த்திக் கொடுப்பது மட்டுமல்லாமல், அவர்களுக்குப் போதிய மற்ற சலுகைகளையும் தரவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்] [1971 சூலை 9]

கல்வி இலாகாவில் அதிகமான ரெட் டேபிசம் இருக்கிறது, சிகப்பு நாடாட் தன்மை இருக்கிறது. கல்வியமைச்சர் வருத்தப்படக் கூடாது. கல்வி இயக்குநரின் அலுவலகத்திற்கு நானும் திருவரம்பூர் சட்டமன்ற உறுப்பினரும் சென்று இருந்தோம். விசிடங் கார்ட் கொடுத்து 3 மணி நேரம் ஆன பிறகுதான், அவர் எங்களை பேட்டி காண கூப்பிட்டார். இப்படி நாங்கள் 3 மணி காத்துக்கிடக்க வேண்டுமானால், அதுவும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கே இந்த கதி என்றால், சாதாரண ஆள் ஒரு விண்ணப்பம் கொடுத்தால் ஒரு ஆண்டு காலம் ஆனால் கூட பதில் வருவது இல்லை. அவர்கள் வேலை செய்யாமல் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லவில்லை. செய்யக்கூடிய வேகம் மக்களின் மனதுக்கு திருப்தி அளிப்பதாக இல்லை. சிகப்பு நாடாட் தன்மை இருக்கிறது என்று தான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கல்வியமைச்சர் ஏதேனும் ஒழுங்கு முறை ஏற்படுத்தி வேலைகள் துரிதமாக நடத்த உத்தரவிடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

ஸ்ட்ரைக் பற்றிச் சொன்னார்கள். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே கூடந்த ஆண்டிலே மாத்திரம் புகுமுக வகுப்பு மாணவர்கள் 4-5 மாதங்கள் ஸ்ட்ரைக் என்ற பெயரால் பள்ளிக்குச் செல்ல வில்லை. இதனால் 30 மாணவர்கள் புகுமுக வகுப்பில் தேறியிருக்கிறார்கள். சுமார் 20 சதவிகிதம் மாணவர்கள்தான் பர்ஸ்ட் கிளாசில் தேறியுள்ளார்கள். சுமார் 20 மாணவர்கள் செகண்ட் கிளாசில் தேறியுள்ளார்கள். அந்த மாணவர்கள் மருத்துவ கல்லூரிக்குப் போக வேண்டுமானால் எப்படிப் போவார்கள்? இந்த ஸ்ட்ரைக் செய்ததால், நல்ல மாணவர்களும் குறைவான மார்க்குகள் வாங்கியுள்ளார்கள். ஏதோ சில மாணவர்கள் துஷ்டத்தனம் செய்தார்கள் என்பதால், எல்லா மாணவர்களும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி சிலபேர் செய்யும் விஷமதனத்திற்காக கல்லூரியையே மொத்தக் கணக்காக மூடிவைப்பது நல்லதல்ல என்று பணிவன்போடு சொல்லிக் கொள்கிறேன். மாநிலம் பூராவும் விஷமத்தனம் செய்யும் மாணவர்களை தனியாக எல்லாம் பிரித்து, அவர்களுக்காக ஒரு தனி கல்லூரி அமைத்தால் நல்லது. ஒழுங்காக படிக்கும் மாணவர்களுக்கு இடைஞ்சல் இல்லாமல் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக என்னுடைய தொகுதியைப் பற்றி சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பள்ளப்பட்டியில் ஏறத்தாழ 5,000 முஸ்லீம்கள் வசிக்கிறார்கள். அவர்கள் மத அனுஷ்டானத்தில் அதிக பற்றுக் கொண்டவர்கள். அவர்களுடைய பெண்களை தூரத்திலுள்ள பள்ளிக்கு அனுப்புவதற்கு அவர்கள் விரும்புவது இல்லை. அதோடு அந்தப் பள்ளியில் ஆண், பெண் சேர்ந்து படிக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, அங்கே உள்ள பெண்கள் கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்தக் குறையைப் போக்க அரசு அங்கே ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மான்யக் கோரிக்கைமீது பேச வாய்ப்பளித்த சட்டமன்ற துணைத் தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்து முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

1971 சூலை 9]

* திரு. தோப்பூர் திருவேங்கடம் : சட்டமன்ற பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, இந்த கல்வி மான்யத்தின்மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்பு பளித்தமைக்கு நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்.

கல்வி பற்றி நம்முடைய தமிழக அரசு நல்ல திட்டம் வைத்து இருப்பதாலும், கல்விச் செலவம் எல்லோரும் பெறவேண்டுமென்கிற ஒரு நல்ல நோக்கத்தாலும், கல்விக்காக நம்முடைய கல்வி மான்யத்திலே அதிக தொகை ஒதுக்கியிருப்பதை உள்ளபடியே பாராட்டி, வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறோம். கல்வி பற்றி பழங்கால புலவர்கள்கூட பாராட்டி, கல்விச் செல்வத்தின் இன்றியமையாமையை எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். “வெள்ளத்தால் போகாது, வெந்தணலால் வேகாது, கள்வர்க்கோமிக அரிது; காவலுக்கோ மிக எளிது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கல்வியின் பெருமையைப் பற்றி புறநானூற்றிலே கூறப்பட்டிருக்கிறது “உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும், பிறறை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே” என்று தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கல்வியின் முக்கியத்துவம் உணர்ந்து நம்முடைய தமிழக அரசு கல்விக்காக 1971-72-ம் ஆண்டு பட்ஜெட்டிலே ரூ. 81 கோடிக்கும் மேலாக தொகை ஒதுக்கியிருப்பதைப் பார்த்து அனைவரும் வரவேற்று பாராட்ட வேண்டியதொன்றாகும். அப்படி கல்விக்காக அதிகத் தொகையை ஒதுக்கியிருக்கின்ற தமிழகத்தில், 1961-ம் ஆண்டுக் கணக்குப் பிரகாரம், படித்தவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால், அது 31.4 சதவிகிதம் இருந்தது. இன்றைக்கு அது 39.4 சதவிகிதமாக உயர்ந்திருக்கிறது என்பது நம்முடைய தமிழக அரசின் சாதனைகளில் அதையும் ஒன்றாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தியாவிலேயே இரண்டாவது மாநிலமாக இருக்கின்ற அளவில் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதையும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்தக் கல்வி மானியத்தில் பல்வேறு நல்ல பல அம்சங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. 1970-71-லிருந்து எட்டாம் வகுப்புக்கு வினாத்தாள்கள் பொதுவான அடிப்படையில் தயாரிக்கப்படுகின்றன; விடைத்தாள்கள் மாணவர்கள் படிக்கும் பள்ளிகளிலேயே திருத்துவது என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பொதுவாக வினாத்தாள்கள் தயாரிக்கப்பட்டு, பள்ளிகளிலேயே திருத்துவதாக இருந்தால், அது உண்மையிலேயே மாணவர்களுக்கு வாய்ப்பாக அமையும். அந்த விடைத்தாள்களைத் திருத்துவதும் பொதுவான பல பள்ளிகளில் திருத்தும்படி செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆசிரியர்கள் நலனுக்காக பல்வேறு நல்ல பல காரியங்களை நம்முடைய தமிழக அரசு செய்துவருகிறது. அவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்தியும், இன்னும் பல சலுகைகளைக் கொடுத்தும் அவர்களுக்கு உதவி செய்திருக்கிறது. அதே போல, ஆசிரியர்கள் நலனுக்காக ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும், பணியில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் உதவியளிக்கும் திட்டம் போற்றத் தக்கதாக இருக்கிறது. இன்னும் ஆசிரியர்களுக்கு என்று ஒவ்வொரு

[திரு. தோப்பூர் திருவேங்கடம்] [1971 சூலை 9]

மாவட்டத்திலும், ஆசிரியர் இல்லம் அமைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை இருக்கிறது. இப்பொழுது வடாற்காடு மாவட்டத்தில் ஆசிரியர் இல்லம், ஆசிரியர்களுடைய முயற்சியாலேயே அமைக்கப்பட்டு நடந்து வருகிறது. மற்ற மாவட்டங்களிலும் அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே பணிபுரியும் 20,000 ஆசிரியர்கள், மற்ற பணியாளர்கள் ஆகியோர்களை 1970 ஏப்ரல் முதல் அரசுப் பணியாளர்களாக சேர்க்கும் திட்டம் உள்ளபடியே ஆசிரியர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மன நிறைவையும் கொடுக்கும்; அவர்களிடமிருந்து வரவேற்பையும் அளிக்வும்.

484 கல்விச் சீரமைப்பு மாநாடுகள் நடைபெற்று, பொது மக்களும் மற்றவர்களும் நன்கொடையாக ரூ. 12 கோடிக்கு மேல் கொடுத்திருப்பது, பொது மக்கள் தாராளமாக கல்விக்காக எவ்வளவு கொடுக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மாணவர்களுக்கு புகழுக வகுப்புவரை இலவசக் கல்வி தொடர்ந்து அளிக்கப்படும் என்ற திட்டமும் போற்றிப் பாராட்ட வேண்டிய ஒன்று.

பயிற்சி மொழியைப் பொறுத்தவரையில், தமிழக அரசு நடந்து கொண்ட முறையை அனைவரும் போற்றிப் பாராட்டி வரவேற்கிறார்கள் என்ற நிச்சயமாக நம்புகிறேன். பயிற்சி மொழி விஷயத்தில் மாணவர்களுக்கு முழு உரிமை அளித்து, எதுவேண்டுமானாலும் எடுத்துப் படிக்க தமிழக அரசு திட்டம் கொடுத்திருக்கிறது. மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தில் படிக்க விரும்பினாலும், அல்லது தமிழிலே படிக்க விரும்பினாலும், அவர்கள் விருப்பப்படி படிக்கலாம் என்பதற்கு நம் தமிழக அரசு வழிவகை செய்திருக்கிறது. அதைத் தெளிவாக டாக்டர் ஏ. எஸ். முதலியார் அவர்கள் தன் பரிந்துரையில் குறிப்பிட்டிருப்பதை தமிழக அரசு செயல்படுத்தியிருக்கிறது. எனக்கு முன்பாகப் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஜேம்ஸ் அவர்கள் அதைப் பற்றிக் குறைபட்டார்கள். அதில் குறைபடுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை.

தெளிவாக நம் தமிழக அரசு குறிப்பிட்டிருக்கிறது. மாணவர்கள் எந்த மொழியிலே படிக்க விரும்புகிறார்களோ அந்த அந்த மொழியில் படிக்க வசதி செய்து தரப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய அரசின் நோக்கம், தமிழகத்திலே ஆங்கிலமும், தமிழும் மட்டும்தான் போதிக் கப்பட வேண்டுமென்பதாகும். மேலும் இருமொழிக் கொள்கை தான் அரசின் நோக்கம் என்பதை திட்டவாட்டமாக தெரிவித்திருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், தமிழக அரசின் திட்டம் என்ன என்பதைத் தெரிந்துக் கொள்ளாத முறையில், இந்தியை ஆதரிப்பவர்கள் போல் கருதிக் கொண்டு பேசினார்கள்.

நாங்கள் என்றைக்கும் இந்தியை எதிர்த்துக் கொண்டு வருகிறோம். அறிஞர் அண்ணா முதல் கலைஞர் வரை நாங்கள் எப்பொழுதும் இந்தியை எதிர்த்து வந்திருக்கிறோம். தமிழும், ஆங்கிலமும் இரு மொழிகளாக இருக்கும் என்றும், அதுவே நம் கொள்கையாகும்

1971 சூலை 9] [திரு. தோப்பூர் திருவேங்கடம்]

என்றும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். “இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்பும் வரையில்” என்ற நேரு தந்த வாக்குறுதியின் அடிப்படையில் மத்திய அரசு நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தமிழக அரசு அடிக்கடி முயற்சி எடுக்கிறது. அடிக்கடி தன் கண்டனத்தை மத்திய சர்க்காரிடம் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் அனைவரும் அறிவார்கள். ஆக அப்படி பயிற்சி மொழித் திட்டத்திலே தமிழக அரசு திட்டவாட்டமான கொள்கை வைத்திருப்பதை நாம் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

தனியார் துறையில் ஆரம்பப் பள்ளிகளிலும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும், மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் படும் தொல்லைகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அதை அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாகும். ஆகவே, அவற்றை அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அத்தகைய பள்ளிகளையெல்லாம் அரசே ஏற்று நடத்த முன் வரவேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

வேலூரிலே இப்பொழுது இருக்கின்ற அரசினர் கலைக் கல்லூரியில் பி.ஏ. வரையில் இருக்கிறது. அங்கே எம்.ஏ., எம்.எஸ்.ஸி. வகுப்புக்கள் துவங்க ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அதே போல, வேலூரில் பெண்கள் கல்லூரியில்லை. அப்படி ஒரு கல்லூரி இல்லாதது நீண்ட நாளாகக் குறையாக இருக்கிறது. ஆகவே பெண்கள் கல்லூரி ஒன்று உடனடியாக துவங்க அரசு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

என்னுடைய கனியம்பட்டித் தொகுதியில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு கட்டட வசதி இல்லாத நிலையிருக்கிறது. இன்னும் விரிஞ்சிப்புரத்தில் கட்டடம் இல்லை. அப்படிப்பட்ட இடங்களில் கட்டட வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

இந்தக் கல்வி மானியத்திலே இன்னும் பல பல்வேறு நல்ல அம்சங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழகத்திலே வெளியாகும் சிறந்த நூல்கள் ஆண்டுதோறும் 20 பொருள்களில் வெளியாவதை பாராட்டி, ஊக்கம் அளிக்கும் வகையில், முன்பிருந்ததை மாற்றி, இரண்டு பரிசுகளாக 1,000, 2,000 என்று உயர்த்தியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

அனாதை இல்லங்கள் கல்வியறிவு ஊட்டும் விதத்தில் பணியாற்றுவவற்றிற்கு மாநில நிதியிலிருந்து உதவியளிக்கப்படும் என்ற திட்டத்தையும் பாராட்டி, வரவேற்று, இந்த வாய்ப்பினை அளித்தமைக்கு நன்றி கூறி, முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. வீ. கே. இராஜப்பிள்ளை : மாண்புமிகு மன்றப் பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் மன்றத்திலே கொண்டுவரப்பட்டுள்ள மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[திரு. வீ.கே. இராஜப்பிள்ளை] [1971 சூலை 9]

ஆனால் அதே சமயத்தில் கருத்துக்களைக் கூறும்போது, நிர்வாகத் திலே உள்ள சில சிக்கல்களை அல்லது எங்கள் தொகுதியில், அல்லது மாவட்டத்தில் உள்ள சில தவறுகளை எடுத்துக் கூறினால் ஒரு சில நண்பர்கள் முரண்பாடாக இருக்கிறதே என்று கூறுவது சரியில்லை என்கிற என் கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில், எனது நண்பர் திரு. ஜேம்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டது நாம் இந்தியை எதிர்க்கவில்லை என்றல்ல. மறைமுகமாக அவர்கள் குறிப்பிட்டது நாம் இந்தியைப் படிக்க வேண்டும், இந்தியைப் படித்தால்தான் இந்தியாவில் பிற மாநிலங்களோடு தொடர்பு கொள்ள முடியும், ஒத்துழைக்க முடியும் என்ற அர்த்தத்தில் கூறினார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய நண்பர் கூறியது போல், மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்த வரையில் நம் அரசு திட்டவட்டமான கொள்கையை வைத்திருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். அப்படி ஏதாவது நமக்கு மத்திய அரசினால் தொல்லை ஏற்பட்டால், அதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று நாம் மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலத்தில் சுயாட்சி என்று வலியுறுத்தி வருகிறோம் என்பதையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

இனி, அடுத்தபடியாக இந்த மானியக் கோரிக்கையைப் பொறுத்த வரையிலே நாம் பார்க்கிறோம். 1966-67-ல் சுமார் 4,428 லட்சம் ரூபாய்கள் கல்விக்காக செலவிடப்பட்டு வந்தது. இப்போது 1971-72-ல் சுமார் 8,313 லட்சம் ரூபாய்கள் செலவிடப்படவிருக்கின்றன வென்று அறியும்போது உண்மையிலேயே பெருமைப்படுகிறோம்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் எடுத்துக் கொண்டால் இந்த அரசு ஆட்சிக்கு வந்தபிறகு பல நல்ல திட்டங்களுக்கும், பல நல்ல காரியங்களையும் கல்லியில் செய்திருக்கிறதென்றால் அது மிகையல்ல. சென்ற வருஷம் கூட எங்கள் மாவட்டத்திற்குத் தகுந்த நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இடைநிலைப் பள்ளிகள் உயர் நிலைப்பள்ளிகளாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். அதோடு கூட, பல பள்ளிகளுக்கெல்லாம் கட்டிடங்களும் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதையும் நாம் அறிவோம்.

இந்த அரசு ஆட்சிக்கு வந்த பின்பு கல்விக்காக பல நல்ல திட்டங்களைச் செய்திருக்கிறது என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உதாரணமாகப் பார்த்தால், திருவிதாங்கூர்-கொச்சியிலிருந்து கன்னியாகுமரி மாவட்டம் 1956-ல் பிரிந்து தாய்த் தமிழகத் துடன் சேர்ந்த பின்பு 1971-ம் ஆண்டு வரை திராமல் இருந்த பட்டதாரி ஆசிரியர்களின் பிரச்சினை நல்ல முறையில் மாத்திரமல்ல, அவர்கள் எதை விரும்பினார்களோ அந்த முறையிலே சமீப காலத்தில் அதுவும் சென்ற இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு நல்ல முறையில் தீர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1971 சூலை 9] [திரு. வீ. கே. இராஜாப்பிள்ளை]

தமிழ் வித்வான்கள் பிரச்சினை 1956-லிருந்து இது வரை தீர்க்கப்படாமல் இருந்தது. அதையும் இந்த அரசு சுமார் ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு தீர்த்து வைத்திருக்கிறது. அதிலே ஒரு சில குறைபாடுகள் மாத்திரம் இருக்கின்றன. அவற்றையும் அமைச்சர் அவர்கள் கூடிய விரைவிலே தீர்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ் வித்வான்கள் பிரச்சினை அரசாங்க பள்ளிகள் பொறுத்த வரையிலே தீர்க்கப்பட்டு விட்டது. அதே சமயத்தில் தனியார் பள்ளிகளில் வேலை பார்ப்பவர்களுக்கு இந்த அரசாங்க உத்திரவை நீட்டிக் கொடுத்துவிட்டால் பிரச்சினை முழுமையாகத் தீர்ந்துவிடும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இடை நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் சம்பளங்களெல்லாம் உயர்த்தப் பட்டு அவர்கள், பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டுவிட்டன. ஆனால் அதே சமயத்தில் இப்படியெல்லாம் தன்மை செய்திருக்கிற இந்த அரசாங்கம்—ஏதோ கவனமின்மை காரணமாகவே அல்லது என்ன காரணத்தினாலோ தெரியவில்லை—இந்த ஆண்டு கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் என்னுடைய தொகுதியான கன்னியாகுமரி தொகுதியில் இன்றிருக்கிற நிலைமை தவிர புதிதாக எந்த திட்டத்தையும் அமுல் நடத்தப்போவதாகத் தெரியவில்லை என்பதை மிகவும் வருத்தத்தோடு கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போதுகூட இரண்டு நடு நிலைப் பள்ளிகளை உயர் நிலைப் பள்ளிகளாக ஆக்க வேண்டுமென்று மாவட்ட கல்வி அதிகாரியும், சி.ஈ.ஓ. உயர் கல்வி அதிகாரியும் அந்தப் பள்ளிகளை ஏற்று நடத்துபவர்கள் 10 ஆயிரம் ரூபாய் கூட்ட வேண்டுமென்று சொல்லி, கட்டாவிட்டு நல்ல சிபாரிசோடு வந்த நேரத்தில் கல்வி இயக்குநர் அவர்கள் என்ன காரணம் கொண்டோ அதற்கு மாறாக எழுதி ஒரு பள்ளியை உயர் நிலைப் பள்ளியாக மாற்ற முடியாது என்று உத்திரவிட்டுவிட்டார்கள். அந்த இடை நிலைப் பள்ளியை உயர் நிலைப் பள்ளியாக மாற்ற வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை அனுதாபத்துடன் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் பார்த்தால் சென்னை நகரத்திற்கு அடுத்தபடியாக கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தான் கல்வியில் இரண்டாவதாக நிற்கிறது என்பதை அறிவோம். அது போலவே ஜனத்தொகையை எடுத்துக் கொண்டாலும்கூட சென்னை நகருக்கு அடுத்ததாக ஒரு சதுர மைலுக்கு இவ்வளவு மக்கள் தொகை என்ற கணக்கில் கன்னியாகுமரி தொகுதிதான் இடம் பெற்றிருக்கிறது. இரண்டு கிலோ மீட்டர், மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்கு ஒரு பள்ளி என்று இருக்கும் சட்டத்தை அப்படியே கடைப்பிடிக்காமல் நகர்ப்புறங்களுக்கு எப்படி கடைப்பிடிக்கிறார்களோ அந்த முறையில் கடைப்பிடித்து நடு நிலைப் பள்ளிகளை உயர் நிலைப் பள்ளிகளாக்கவும், புதிய பள்ளிகளைத் துவங்கவும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு அரசாங்கப் பொறுப்பில் இருக்கிற பல ஆரம்ப, இடை நிலை பள்ளிகள் ஒலைக் கூரைகளில் நடக்கின்றன. இடமின்மையினால் மாணவர்கள் மெத்த சிரமப்படுகிறார்கள். அங்கேயெல்லாம் கட்டடங்கள் கட்டிக் கொடுத்து பள்ளி மாணவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. வீ. கே. இராஜப்பிள்ளை] [1971 சூலை 9]

மதிய உணவைப் பொறுத்த வரையில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது, பஞ்சாயத்து ஒன்றியத்தில் இருக்கிற பஞ்சாயத்துக்களின் நிதி நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது. அதோடு கூட, ஒரு பஞ்சாயத்தில் இருக்கிற பள்ளிகளில் அடுத்த பஞ்சாயத்தில் இருக்கிற மாணவர்கள் படிக்கிறபடியால், சம்பந்தப்பட்ட பள்ளிகள் இருக்கிற பஞ்சாயத்துக்கள் மதிய உணவிற்காக இரண்டு பைசா கொடுப்பதற்கில்லை என்று கூறுகிறார்கள். அந்த இடத்தில் உள்ள தலைமை ஆசிரியர்கள் விரும்பி வேண்டிக்கொண்டால், எந்தப் பகுதியிலிருந்து மாணவர்கள் வந்து படிக்கிறார்களோ அந்த பஞ்சாயத்திலிருந்து நிதி கொடுப்பதற்கும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு நிதி வசதி இருக்குமானால் அவை நிதி கொடுப்பதற்கும் அரசாங்கம் உத்தரவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் சில பள்ளிகளுக்கு வேண்டிய புத்தகசாலை, யூரினல் போன்ற வசதிகளைச் செய்து தர நிதியை யூனியனிலிருந்து கொடுக்க உத்தரவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு மானியத்தை முழுமனதோடு ஆதரித்து விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. சு. துரைசாமி: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட மானிய கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

முதலில் நம்முடைய தமிழ்நாடு அரசாங்கம் குறிப்பாக திருப்பூர் நகரத்தில் இந்த ஆண்டு பெண்கள் கல்லூரியைத் துவங்கியதற்காக கடந்த மாதம் 8-ம் தேதி கல்வியமைச்சரை சந்தித்து அதற்கான விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்தோம், நேற்றைய தினம் (7-ம் தேதி அன்றைக்கு) கல்வியமைச்சர் அவர்களும், அதே போல முதலமைச்சர் அவர்களும், கல்வி இலாகாவிலே இருக்கிற எல்லோரும் எடுத்துக் கொண்ட பெரு முயற்சியின் காரணமாக ஒரே மாத காலத்தில் திருப்பூர் நகரத்தில் பெண்கள் கல்லூரி துவங்குவதற்கு அனுமதி தந்தமைக்காக, இந்த அரசாங்கத்திற்குப் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே போல கடந்த 4 ஆண்டு காலத்தில் திருப்பூர் நகரத்தில் ஏற்கெனவே கல்லூரி துவங்குவதற்கான அனுமதி கிடைத்திருந்தாலும் 1966-ல் தேர்தல் நேரத்தில் கல்லூரியைத் துவக்கினார்கள். அதற்கான நிலையான கட்டடம் இல்லாத குறைபாடு இருந்தது. அந்தக் குறைபாட்டை போக்கக் கூடிய முறையில் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் திருப்பூர் ஆண்கள் கல்லூரியை அமைத்துக் கொடுத்தமைக்காக இந்த அரசாங்கத்திற்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில் இந்த இரண்டு கல்லூரிகளும் துவங்குவதற்கு நன்கொடை கொடுத்துதவிய, ஆண்கள் கல்லூரிக்காக கொடுத்த திருப்பூர் சித்தண்ண செட்டியார் குடும்பத்திற்கும், பெண்கள் கல்லூரிக்காக கொடுத்த எல். ஜி. பாலகிருஷ்ணன் சகோதரர்களுக்கும் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1971 சூலை 9] [திரு. சு. துரைசாமி]

அதே போல திருப்பூர் தொகுதியில் ஜயங்காளி பாளையத்தில் உயர் நிலைப் பள்ளி கட்ட அனுமதி கொடுத்தும் 1,20,000 ரூபாய் மதிப்பில் கட்ட அனுமதித்ததற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் 1967-ம் ஆண்டுக்கு முன்பு தமிழ் நாட்டில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆளுகின்ற பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொண்டால் கல்லூரிகளைத் துவக்க மாட்டார்கள், உயர் நிலைப் பள்ளிகளை மூடி விடுவார்கள், கல்வி வளர்ச்சி பாதிக்கப்படும் என்று பேசியதை நாடு அறியும். ஆனால் ஆளுகின்ற பொறுப்பேற்ற நம் அரசாங்கம் கடந்த 4 ஆண்டு காலமாக கல்விக்காக படிப்படியாக ஆண்டுக்காண்டு நிறைய செலவழித்து வருவதையும் இந்த நடைமுறை ஆண்டில் 81.84 லட்சம் செலவழிப்பதாக இருக்கிறோம், 1966-67-ல் 44 கோடி செலவழிக் கப்பட்டது. இன்றைக்கு 81 கோடியாக வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இது மட்டுமல்லாமல் 1967-ம் ஆண்டுக்கு முன்பாக தமிழகத்தில் 105 கல்லூரிகள் இடம் பெற்று இருந்தன. ஆனால் இன்றைக்கு 161 கல்லூரிகளாக, ஏறத்தாழ 56 கல்லூரிகள் இந்த 4 ஆண்டு காலங்களில் நாட்டு மக்களுக்காக தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் துவக்கியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

பல்வேறு துறைகளிலே தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் கல்விக்காக மிகச் சிறந்த பணிகளையாற்றி வருவதைப் பார்க்கிறோம். அதன் காரணமாக இந்த மன்றத்தில் பேசுகிற எல்லோரும் இந்த அரசாங்கம் கல்விக்காக செலவுபுக்கிற தொகையைப் பாராட்டுவதை நாம் பார்க்கிறோம்.

இதே சந்தர்ப்பத்தில் கல்வியமைச்சரிடத்திலேயும், முதலமைச்சர் அவர்களிடத்திலேயும் சில கோரிக்கைகளை வைக்க விரும்புகிறேன். கோவை நகரத்தில் அரசாங்கத்தின் தரப்பில் ஒரே ஒரு கல்லூரி தான் இருக்கிறது. தனியார் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் கலைக் கல்லூரிகள் என்ற முறையில் ஒரு கல்லூரி தான் இருக்கிறது. அந்த நகரம் பெற்றிருக்கிற வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற வகையில் ஏராளமான மாணவர்கள் கோவை நகரத்தில் இடம் கிடைக்காத காரணத்தினால் சிரமப்படுகிற குறைபாடு இருக்கிறது. இந்தக் குறைபாட்டைப் போக்குவதற்கு கோவை நகரத்தில் அரசாங்கத் தரப்பில் கல்லூரி துவக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திருப்பூர் நகரத்தில் இன்றைக்கு ஆண்கள் கல்லூரியில் பி.காம். பட்டப் படிப்பு வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை அரசாங்கத்திற்கும் சர்வகலாசாலைக்கும் தெரிவித்திருக்கிறோம். மிக விரைவிலே, இந்த நடைமுறை ஆண்டிலேயே பட்டப் படிப்பு படிப்பதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. சு. துரைசாமி] [1971 சூலை 9]

திருப்பூர் நகரத்தில் அமைந்திருக்கிற ஆண்கள் கல்லுரிக்கான மாணவர்கள் விடுதிக்காகவும், பெண்கள் கல்லுரிக்காகவும் இடத்தைக் கொடுத்திருக்கிறோம். பணத்தையும் கொடுத்திருக்கிறோம். நிரந்தரமான கட்டடம் கட்டுவதற்கான காரியத்தையும் செய்து தர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பெருமாநல்லூரில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளி சாதாரண உயர்நிலைப் பள்ளியாக இருக்கிறது. தகுந்த மாற்றங்களைச் செய்து நல்ல உயர்நிலைப் பள்ளியாக அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே போல என் தொகுதியைச் சேர்ந்த ஜயங்காளி பாளையத்தில், விஜயபுரத்தில், பெருமாநல்லூரில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் விஞ்ஞான கூடங்கள் இல்லை. அவைகளையும் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திருப்பூர் நகரத்தைப் பொறுத்தவரையில் அந்த நகரசபை 5 உயர்நிலைப் பள்ளிகளை நடத்தி வருகிறது. அவ்வளவு பெரிய நகரத்தில் 2,500, 2,400 என்று சொல்லத் தக்க அளவிற்கு மாணவர்கள் எண்ணிக்கை பெருகியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். எல்லா உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் முழுப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு அந்த நகரசபையினர் நிர்வகித்து வருகிறார்கள். நகராட்சி மன்றத்திற்கு உதவித் தொகை கிடைத்தது போக 3 லட்ச ரூபாய் அதிகச் செலவு ஏற்படுகிறது. அதைப் போக்கக்கூடிய முறையில் அந்த உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஏதாவது ஒன்று அல்லது இரண்டு உயர்நிலைப் பள்ளிகளை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில் மாணவர்களுக்கு விளையாட்டுப் போட்டியில் ஆர்வம் உண்டாக்க வேண்டிய முயற்சிகளை, உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு வேண்டிய விளையாட்டு சாதனங்களை அந்த இலாகா மூலமாகக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

இறுதியாக ஒரு கருத்தினை தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். என் தொகுதிக்கு நூல் நிலையம் வேண்டுமென்று கடந்த பல ஆண்டுகாலமாக வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறேன். திருப்பூர் தொகுதியைச் சேர்ந்த மங்கலம், கணக்கம் பாளையம் போன்ற இடங்களில் மக்கள் தொகை அதிகமாக இருக்கிறது. அங்கு நூல் நிலையம் தொடங்குவதற்காக அந்த இலாகா மூலமாக தொடக்க விழாவை நடத்தி இதுவரை நூல் நிலையம் துவக்கப்படவில்லை. விரைவாக நூல் நிலையத்தைத் துவக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டு, மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. பி. கோபால் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானிய கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய கட்சியின் சார்பாக கொடுத்த வெட்டுப் தீர்மானங்களை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைக்கூற வாய்ப்பு கொடுத்தமைக்கு என்னுடைய வணக்கத்தை முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1971 சூலை 9] [திரு. கே. பி. கோபால்]

சமூக பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை அகற்றி, அறிவொளியை பாய்ச்சிடவல்லது கல்வியேயாகும் என்ற விளக்கத்துடன் இந்த அரசு 82 கோடிக்கும் அதிகமாக ஒதுக்கி இருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். அதே நேரத்தில் ஆசிரியர்களிடத்திலே ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கக்கூடாது என்பதையும் நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பி.டி. பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் ரூ. 275 சம்பளம் பெறுகிறார்கள். பி.எஸ்ஸி. பட்டம் பெற்ற டெமாண்ட் டிரைர்களுக்கு ரூ. 375 சம்பளம். டிப்ளமா பெற்றவர்களுக்கு இதற்கு முன் சம்பளம் ரூ. 140 ஆக இருந்தது இப்போது ரூ. 375 ஆகியிருக்கிறது. முன்பு ரூ. 140 சம்பளமாக இருந்த பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கு இப்போது ரூ. 275. செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 210. அதே தகுதி பெற்று 5 மணி நேரம் பணியாற்றும் அப்ரண்டிஸ் ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 175. தொழிற் பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 210. அதே தகுதியுடைய ஆசிரியர்கள் 18 வகுப்புக்களுக்குக் குறைவாக வேலை செய்ய நேரிட்டால் அவர்களைப் பகுதி நேர ஆசிரியர்கள் என்ற பெயருடன் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் ஊதியம் ரூ. 30 ஆகும். தேர்வுத்தாளைத் திருத்த வரும் ஆசிரியர்களுக்கு இரண்டாவது வகுப்பு பிரயாணப்படி கொடுக்கப்படும். மற்றும் சிலருக்கு 3-வது வகுப்பு கொடுக்கப்படும். அரசினர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பணியாற்றும் ஆசிரியர் அல்லாத ஊழியர்களுக்கு என்.ஜி.ஓக்களுக்கு அளிக்கப்படுகிற மாதிரி சலுகைகள் அளிக்கப்படுவதில்லை. தனியார் துறையில் அந்தச் சலுகை மறுக்கப்படுகின்றது. இதேபோன்ற ஏற்ற தாழ்வுகள் இருக்கக்கூடாதென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்ரண்டிஸ் ஆசிரியர் திட்டத்தை, மறுபரிசீலனை செய்து கைவிடும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்கனவே பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு மீண்டும் பயிற்சி என்று சொல்லுவதோ இல்லாவிட்டால் ரூ. 275 என்று நிர்ணயித்துவிட்டு ரூ. 175 கொடுப்பதோ அதேமாதிரி செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 210 என்று நிர்ணயித்து விட்டு ரூ. 125 வழங்குவதோ நியாயம் இல்லை.

இந்தத் திட்டத்தினால் 55 வயதிற்கு மேலும் இருந்தாலும் ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பைத் தர பல பள்ளிகள் தயங்குகிறார்கள். இந்த அப்ரண்டிஸ் ஸ்கீமின் திட்டத்தினால் இன்னொரு பகுதி ஆசிரிய சமுதாயம் பாதிக்கப்படுகிறது. செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களாக தனியார் துறை பள்ளிகளில் பணியாற்றிக் கொண்டு தங்களுடைய சொந்த முயற்சியினால் பி.டி. ஆவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளும் ஆசிரியர்கள் இந்தத் திட்டத்தினால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். பி.டி. ஆசிரியர்களாக அவர்கள் நேரடியாகப் பணியாற்ற முடியாது. ஏனென்றால் அவர்கள் இந்தப் பட்டியலிலே இடம் பெறவில்லை. இந்த ஆசிரியர்களின் நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு இந்தத் திட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மாணவர்-ஆசிரியர் விகிதாசாரத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்று பலபேர் பலமுறை வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பட்டியலில் 24-10-1970-க்கு முன்பு மனு செய்தவர்கள் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதற்கு முன்பும் பின்பும் பயிற்சி பெற்ற

[திரு. கே. பி. கோபால்] [1971 சூலை 9]

ஆசிரியர்கள் பலபேர் இருக்கிறார்கள். இந்த வேலையின்மையைத் தவிர்க்கவும் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தவும் ஆசிரிய மாணவ விகிதாசாரத்தை 30 மாணவர்களுக்கு ஓர் ஆசிரியர் என்ற முறையை அடுத்த ஆண்டிலிருந்தாவது குறைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மதிய உணவு திட்டத்திற்கு ரூ. 198 லட்சமும், கேர் நிறுவன வகையில் ரூ. 58 கோடிக்கும் அதிகமாக நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தத் திட்டத்தில் குறைபாடுகளை தவிர்க்கும் பொருட்டு, ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் மைய சமையல் கூடங்கள் அமைத்து கண்டிப்பான முறையில் அமல் நடத்த வேண்டும்.

அடுத்து எஸ்.ஈ.ஓக்கள் என்று சொல்லப்படும் கல்வி விஸ்தரிப்பு அதிகாரிகள் பதவிக்கு பி.டி. பட்டம் பெற்றவர்களை நியமித்து அவர்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும்.

ரூ. 82 கோடி கல்விக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். கல்வியின் தரம் உயர அதிகக் கவனம் செலுத்தவேண்டும். ரூ. 20,000 முதலீடு செய்பவர்களுக்கு அங்கீகாரம் வழங்கப்படும் என்ற நிபந்தனை இருக்கிறது. இதைக்கொண்டு முன்பு அங்கீகாரம் வழங்கிய பள்ளிகள் அரசாங்கத்தின் இந்த நிபந்தனைகளுக்கு உட்படாமலிருந்தால் அந்தப் பள்ளிகளை அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாணவர்களின் தகுதி சரியாக இருப்பதில்லை. அதற்காக ஒவ்வொரு கல்வி மாவட்டத்திலும் 5-வது வகுப்பை பொதுத்தேர்வு முறையாக ஆக்க முன்வர வேண்டும். ஜூனியர் டெப்டி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்ஸ் போன்ற பதவிகளுக்கு பி.டி. ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டும். உயர்நிலைப் பள்ளிகளின் கல்வித் தரத்தை உயர்த்த ஆண்டுத் தணிக்கையின்போது மாவட்ட கல்வி அதிகாரி அவர்கள் மேற்பார்வையிடும்போது கூறப்படும் குறையினை நிவர்த்தி செய்ய முன்வராத பள்ளிகளை 3 ஆண்டுகளுக்குள் முன்வர இல்லையென்றால் அரசாங்கமே அந்தப் பள்ளிகளை ஏற்று நடத்த வேண்டும். ஏற்கனவே அரசாங்கம் ஏற்று நடத்தும் முன்வரும் பள்ளிகளில் முன்பு பில்லிங் கமிட்டி என்று சொல்லப்படும் குழுக்களின் வற்புறுத்தலால்தான் ஏற்படுத்தப்பட்ட பள்ளிகள், அவைகள் கேட்பாரற்ற நிலைமையில் இருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிகள், வருவதற்கு யார் பொறுப்பாக இருந்தார்களோ அந்த பில்லிங் கமிட்டி உறுப்பினர்கள் அந்தப் பொறுப்பை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வற்புறுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. அ. தேவேந்திரன்: மாண்புமிகு பேரவையின் துணை சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மானிய கோரிக்கையின் மீது பேசுகின்ற வாய்ப்பு கிடைத்தமைக்கு நான் என்னுடைய நன்றி கலந்த வணக்கத்தை முதற்கண் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்றைய தினம் நம்முடைய மாண்புமிகு கல்வித்துறையின் அமைச்சர் நாவலர் அவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்த மானியத்தை நான் முழு மனதோடு வரவேற்கிறேன். 1971-72-ல் ரூ. 81.84யை கல்விக்காக ஒதுக்கியிருப்பது உள்ளபடியே போற்றத்தக்க ஒன்றாகும். கழக அரசு பொறுப்பேற்றுக்கொண்டால் இது

1971 சூலை 9] [திரு. அ. தேவேந்திரன்]

போன்ற பள்ளிக்கூடங்களை, கல்லூரிகளை இடித்து விட்டு அங்கங்கே சினிமா கொட்டகைகளை நாடகக் கொட்டகைகளைக் கட்டுவார்கள் என்று பேசப்பட்டவர்களுடைய வாய்கள் எல்லாம் அடைக்கிற வகையில் இவ்வளவு பெரிய தொகையை இதற்காக ஒதுக்கியிருப்பது உள்ளபடியே எல்லோராலும் வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகும். கல்லூரிகளுக்காக 658.8 லட்சம் ரூபாயை ஒதுக்கியிருப்பது உள்ளபடியே கல்வியில் நாம் எந்த அளவுக்கு கவனம் செலுத்துகிறோம் என்பதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

பிறகு பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் எந்த நாட்டிலும் இல்லாத அளவு 31,881 தொடக்கப் பள்ளிகளையும் 2,635 உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும் இன்றைய தினம் துவக்கியிருப்பது உள்ளபடியே பாராட்டத்தக்க ஒன்றாகும். தொடக்கப் பள்ளிகளுக்காக 50 சத விதம் வருமானத்திலிருந்து ஒதுக்கி இருப்பது போன்று வேறு எந்த மாநிலமாவது கவனம் செலுத்தி இருக்கிறதா என்று அந்த மாநிலங்களின் வரவு-செலவு திட்டத்தைப் பார்க்கிறபோது இந்த அளவு செலவு செய்ததாக, ஒதுக்கீடு செய்திருப்பதாக நிச்சயம் இல்லை என்ற குறிப்புத்தான் கிடைக்கிறது. அன்னசத்திரம் ஆயிரம் கட்டு வதை விட ஆலயம் பத்தாயிரம் கட்டுவதை விட ஏழை எளியவர்களுக்கு கல்வி அளிப்பது சிறந்தது என்ற கருத்தை மாண்புமிகு நாவலர் அவர்கள் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் சொன்னதன் விளைவு, இந்த நாட்டில் உள்ள பணம் படைத்த மக்கள் கல்விக்காக அதிகமாக பணம் கொடுப்பது அதிகப் பள்ளிகளை துவக்க ஏதுவான சூழ்நிலை உருவாகி இருக்கிறது.

அது மட்டுமல்லாமல் பரிசுச் சீட்டைப் பொறுத்தவரை அது குதாட்டம், அதனால் எந்த இலாபமும் இல்லை என்று சொல்லுகிற நிலை இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு 50 லட்சம் ரூபாய் அதிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு கல்விக்காக ஒதுக்கி இருப்பது உள்ளபடியே பாராட்டத்தக்க ஒன்றாகும். ஆரம்ப பள்ளி ஆசிரியர்கள் கிராமப்புறங்களில் குடியிருப்பு இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதை கவனிக்கின்ற வகையில் அவர்கள் குடியிருப்புக்காக 5 லட்சம் ஒதுக்கியிருப்பதை வரவழைக்கிறேன். பாராட்டுகிறேன்.

இந்த நல்ல நேரத்தில் என் தொகுதியைப் பற்றியும் ஒரு சில வார்த்தை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பேரளம் பகுதியில் பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி ஒன்று ஏற்படுத்தித் தரப்படவேண்டும் என்று நீண்ட நாட்களாக இந்த சட்டமன்றத்தில் வலியுறுத்தி வந்திருக்கின்றேன். பெண்மக்கள் படிப்பதற்காக தனியாக ஒரு பெண்கள் பள்ளி தேவை என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு அதற்கு இந்த அரசு ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஏனங்குடி பகுதியில் உயர்நிலைப்பள்ளி என்று ஒன்று இருந்தாலும் அங்கே கோ எஜுகேஷன் என்ற முறையில் ஆண்களும், பெண்களும் படிக்கின்ற அந்த பள்ளிக்கூடம்தான் அங்கே இருக்கிறது. ஆனால் அங்கே பெண்கள் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருப்பதால் அங்கேயும் பெண்கள் பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று மனதார விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. அ. தேவேந்திரன்]

[1971 சூலை 9]

நன்னிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது எல்லா வகையிலும் பின் தங்கிய நிலையில் உள்ளது என்பது இந்த மாமன்றம் அறிந்த ஒன்றாகும். ஆகவே அங்கு ஒரு கல்லூரி ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று மிகுந்த பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதைப் போலவே பல பள்ளிக்கூடங்களுக்கு விளையாடுகிற இடங்கள் இல்லை. பள்ளிகள் பல இன்னும் கீற்றுக்கொட்டகையில் இருக்கின்றன. இந்த வரவு-செலவு திட்டத்தில் கட்டடங்களுக்காக பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தாலும் பல கட்டடங்கள் கீற்றுக் கொட்டகையில் இருப்பதால் மழைக்காலத்தில் தஞ்சையில் அடிக்கடி வெள்ளம் போன்ற விபத்துகள் உண்டாவதால் கீற்றுக்கொட்டகைகள் சீழே விழுந்துவிடுகின்றன. சில சமயங்களில் இதன் காரணமாக மரத்தடியில் வகுப்புகள் நடத்தப்படவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. அதனால் கல்வி நிலை பாதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே இப்படி இருக்கிற பள்ளிக்கூடங்களுக்கு எல்லாம் கட்டடங்கள் கட்டித் தர வேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் வேண்டி விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் ஜேம்ஸ் போன்றவர்கள் இந்த நாட்டில் கல்வியின் தரம் உயரவில்லை என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் இந்த நேரத்தில் சொல்ல விரும்புவது எல்லாம் 1960-67 வரை உள்ள நிலையையும் 1967 லிருந்து 1971-72 வரை உள்ள நிலைமையையும் அச்சடித்து புத்தகமாக கொடுத்து இருக்கிறார்கள். அதைப் பார்த்த பிறகும் இப்படி பேசுகிறார்கள் என்றால் உள்ளபடியே எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. ஒரு நாட்டின் வருமானத்தில் பெரும்பங்குத் தொகையை கல்விக்காக செலவழிக்கிற நாடு இருந்தால் அது உள்ளபடியே தமிழ் நாடு என்று நாம் பாராட்டுகிற வகையில் இருக்கும்போது இப்படிப்பட்ட பேச்சுகள் பேசுவது உள்ளபடியே வேதனையாக இருக்கிறது என்பதை சொல்லி இந்த கல்வி மான்ய கோரிக்கையை நான் முழு மனதோடு வரவேற்று இப்படி பின் தங்கி இருக்கிற பகுதிகளுக்கு அதிக நிதி ஒதுக்கி, மேலும் கவனம் செலுத்தி ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* THIRU K. M. SUBRAMANIAM : Mr. Deputy Speaker, Sir, when I went through the Note on the Education Demand, I came across one important sentence. It runs as follows :

“ Investment in education is truly the most abiding investment in progress and prosperity. ”

This is an obvious truth which everybody knows but what has been achieved by this Government during the last four years? During the last four years, 1967-71 the total number of elementary schools started is about 720. Compared to the year 1967, we find that there is an increase of two per cent only. It is only 69 lakhs of pupils who are attending the schools in the enlightened year 1971. The Government of Tamil Nadu have stated that their aim is to improve both the quantity and the quality of education. So far as the quantity of education is concerned, it does

1971 சூலை 9]

[திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம்]

not go far enough to strengthen the schools. They are going to spend about Rs. 83 crores this year but most of the amount would go to the increased salary of teachers. I do not say that they should not get it. At the same time the provision made for the other educational needs is much less.

Coming to the quality of education, I have received a copy of the report given by the Association of Managers of the Non-recognised Kindergarten Schools, wherein it is stated that there is huge rush for admission to these schools. Why should the students rush to these schools? That is because a higher standard of education is imparted there. Even if a parent is poor, he wants his child to be educated in such schools, by paying very high fees. So, the only remedy is to improve our standard.

Now coming to admissions to elementary schools, a number of parents came to me in connection with the admissions because I happen to be an M.L.A. They want admission to a good school. I do not say that a particular school is good or bad. We have come to a stage where admission could be got only through influence. That is because there is shortage of schools and that too good schools. Even this morning the Hon. Minister for Education told this House that the students are very anxious to go to particular colleges, because they consider that the type of education imparted in those colleges is high. To obviate all these things, we must improve the quality of education everywhere.

Now, I come to the Backward and Harijan communities. Sir, it is all right that we have given a lot of scholarships to them and I entirely agree that we should give all encouragement to them but this is tinkering with the problem. We must educate particularly Harijan students in separate schools like the public school in Lovedale and whatever may be spent on it, it is worthwhile spending. Unless we improve their standard of education, they cannot compete with the students belonging to the richer sections of the society who pay high fees of Rs. 200 or Rs. 300. There must be such schools in every district.

In this connection, I wish to point out that ordinary Harijan students should not be selected but only the first 400 brilliant students. Such brilliant students should be given vitaminised food and there should be a playground of at least 50 acres to enable them to play about. Let them be given the same training as was given to the Maharajahs during the British regime.

Then I come to a very serious matter. South India and particularly Tamil Nadu is having a wonderful Sanskrit culture. Now it has to come to a stage when Sanskrit is completely neglected. People from Russia, Prussia, Japan and Germany and from so many countries in the world are encouraging the study of Sanskrit. But in this State somehow Sanskrit is neglected. I do not want that anything should be done at the expense of Tamil. Like the olden days when we had T1 and T2

[திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம்] [1971 ஜூலை 9]

sections and for T2 one could take either Urdu, Arabic or Sanskrit, why not this Government provide help to the students to take Sanskrit for T2, if they so desire. I do not say it should be forced.

Even if this is not done, I would request that greater attention be paid to oriental schools. Oriental schools for Tamil and Sanskrit are there. But in these schools there is a feeling that the syllabus is not good enough and the students passing out of these schools find it difficult to pursue P.U.C., etc. I would suggest to the Education Minister to introduce science and other subjects in these oriental schools so that the public who are anxious to develop certain languages and start oriental schools may have a sense of relief. Such a step will encourage the starting of more oriental schools. Students passing out of these schools may be able to pursue higher studies also in the colleges. I claim this not only for Sanskrit but for Arabic, Tamil and any oriental language. Then students passing out of these schools may also be fit to take jobs also outside, if they so desire.

So far as Tamil teachers are concerned, I want to say a word or two. We have got two classes here, one getting a higher grade of pay and another lower grade of pay. Both are teaching the same class. I wish the Government considers that these two class system of Tamil Pandits is not necessary. It gives an inferiority complex to the second class. It is better to have one class of Tamil teachers. Because of the limited time, I reserve my other points for a future occasion. Thank you.

* திரு. கோ. இளங்கோவன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அளிக்கப்பட்டிருக்கிற கல்வி மானியக் கோரிக்கைபற்றி என்னுடைய கருத்துக்கள் ஒன்றிரண்டினை சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன். “விலங்கொடு மக்கள் அணையர்” என்பதாக தெள்ளத்தெளியச் சொன்னார் வள்ளுவப்பெருந்தகை. போதிய கல்வி அறிவு பெறாவிட்டால் மக்களாகப் பிறந்தாலும் அவர்கள் மாக்களாகவே—விலங்குகளாகவே கருதப்படுவார்கள் என்பதாக தெள்ளத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அதனை உணர்ந்த தமிழக அரசு கல்விக்காக அதிகப்பணம் ஒதுக்கியிருக்கிற தன்மையை நான் உளமாரப் பாராட்டுகிறேன். 1959-60-ஆம் ஆண்டில் கல்விக்காக அன்றிருந்த அரசு ஒதுக்கிய பணம் ஏறத்தாழ 15.15 கோடியேதான். அதே நேரத்தில் 1970-71-ஆம் ஆண்டில் இன்றைய அரசு கல்விக்காக ஒதுக்கியிருக்கிற பணம் 81.84 கோடி ரூபாய் என்று சொல்கிறபோது இருக்கின்ற அந்த அரசு கல்விபற்றி எந்த அளவுக்கு கவலை கொள்கிறது என்று பார்க்கிறபோது உண்மையில் உறுப்பினர்கள் எல்லாம் இந்த அரசைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால் தொடக்கக் கல்வி, உயர்நிலைக் கல்வி, கல்லூரிக் கல்வி என்று மூன்றுவகைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தொடக்கக் கல்வி என்று எடுத்துக்கொண்டால் 6 வயது முதல் 11

1971 சூலை 9] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகள் ஏறத்தாழ நூற்றுக்கு 94.1 சதவிகிதம் பிள்ளைகள் இன்றையதினம் பயில்கின்றனர். அந்த நிலைமையை மாற்றி நூற்றுக்கு நூறு குழந்தைகளும் கல்வி பயிலவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு இந்த அரசு செயல்பட முன்வந்திருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன்.

அதேபோல 11 வயதுக்கு மேற்பட்டு 14 வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகள் இன்றையதினம் 55.1 சதவிகிதமே பள்ளிகளில் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு மாறாக ஏறத்தாழ 80 சதவிகிதம் பிள்ளைகள் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவதற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்க இந்த அரசு முன் வந்திருப்பதை மிக்க மகிழ்வோடு வரவேற்கிறேன்.

அதேபோல 14 வயதுக்கு மேற்பட்டு 17 வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகளில் இப்போது 35.3 சதவிகிதம்தான் பள்ளியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். குறைந்தது இதை 55 சதவிகிதமாவது சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் இலக்கினை அடைய இந்த அரசு முயன்று வருவதைப் பாராட்டுகிறேன்.

(திரு. நா. வீராசாமி—தலைமை)

இந்த நேரத்தில் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்துவது போதாது, ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையையும் அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்கிற நேரத்தில் பயிற்சிப் பள்ளிகள் குறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன, பயிற்சிப் பள்ளிகளில் சேர்க்கப்படுகிற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டைச் சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு பேரவைத் துணைத் தலைவர் மூலமாக உண்மை நிலையை எடுத்துணர்த்த ஆசைப்படுகிறேன். ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டாலும், ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைக்கப் பட்டாலும் ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கை உயர்த்தப்பட்டே இருக்கிறது. இந்த அரசு தொடக்கப்பள்ளிகளில் ஏறத்தாழ 3,000 ஆசிரியர்களை புதியதாக நியமிக்க முன்வந்திருப்பதை நம்மால் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. உயர்தொடக்கப்பள்ளிகளில் புதியதாக 2,000 ஆசிரியர்களையும், உயர்நிலைப் பள்ளியில் 1,500 ஆசிரியர்களையும் புதியதாக நியமிக்க முன்வந்திருப்பதை உளமார வரவேற்கிறேன்.

பயிற்சிப்பள்ளி பற்றி ஒரு கருத்தினை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். 8-வது படித்துவிட்டு ஆசிரியர் பள்ளியில் சேர்ந்து ஆசிரியராக வரலாம் என்ற நிலைமையை மாற்றி பள்ளி இறுதி வகுப்பு படித்து இருக்க வேண்டும் ஆசிரியராக வருவதற்கு என்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கியிருப்பதை உளமார வரவேற்கிறேன்.

அடுத்து, கல்வித்தரம் உயரவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். மாணவர்களின் கல்வித்தரம் உயர்வதற்கு ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறபோதே தரமான மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று வலியுறுத்த

[திரு. கோ. இளங்கோவன்]

[1971 சூலை 9]

வேண்டும். இந்த அரசு முன்பு பயிற்சிப் பள்ளியில் சேருவதற்கு 250 மொத்த மதிப்பெண் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்று இருந்ததை மாற்றி குறைந்தது 300 மதிப்பெண் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று செய்திருப்பதை வரவேற்கிறேன். அப்போதுதான் தரமான ஆசிரியர்கள் ஏற்பட முடியும்.

அதே நேரத்தில் பள்ளிக்கூடங்களில் பெண்களின் எண்ணிக்கை மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. பெண்களின் எண்ணிக்கையை மிகுதிப்படுத்த முன்வரவேண்டும்.

படியாத பெண்ணினால் திமை—என்ன

பயன் விளைப்பாள் அந்த ஊமை

என்று பாடினார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன். எங்கள் தொகுதியில் கூட இரண்டாயிரம் மாணவர்கள் படிக்கிற உயர்நிலைப்பள்ளி ஒன்று இருக்கிறது. அங்கே 500-க்கு மேற்பட்ட மாணவிகள் இருக்கிறார்கள். அங்கே மகளிர்க்காக தனிப்பள்ளி இல்லை என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்த அரசு முன்வந்திருப்பதை நாம் எல்லாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அதே நேரத்தில் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் தங்களுக்கு ஊதியம் சரியான முறையில் உயர்த்தப்படவில்லை என்று குறைபடுகிற உணர்வுடன் இருக்கிறார்கள். எனவே, கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய கோரிக்கையில் நியாயம் இருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். இல்லை என்றால் அந்தக் கோரிக்கையில் நியாயம் இல்லை என்பதை அவர்களுக்கு விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பயிற்றுமொழிப் பிரச்சினைபற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்லூரிகளில் தனியார் கல்லூரிகள் மிகுதியாக இருக்கின்றன. அரசு கல்லூரிகள் குறைவாகவே இருக்கின்றன. அதனால்தான் மொழிப் பிரச்சினை உருவாகிறது. எனவே அரசு கல்லூரிகளை அதிகரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. க. சுப்பு : மாண்புமிகு பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்கிறேன். கல்வி பற்றிய இந்த அறிக்கையை வரவேற்கிற அதேநேரத்தில், “சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் இன்றையதினம் பள்ளிக்கூடங்களும், கல்லூரிகளும் சாதிகளின் பெயராலும், மதங்களின் பெயராலும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. நாம் படிப்பது ஒன்றாக இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் வேறு ஒன்றாக இருக்கிறது. இம்மாதிரி கல்விக்கூடங்கள் சாதியின் பெயராலும் மதங்களின் பெயராலும் இயங்குவதைத் தடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக கல்லூரிகளில் மாணவர்கள் சேர்க்கப்படும் போது அதிகமான அளவில் சேர்க்கப்படுவதன் காரணமாக, கல்லூரி விடுதிகளில் தங்கிப் படிக்க பலருக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போகிறது. கல்லூரி விடுதியில் இடம் கிடைக்காத காரணத்தால்தான்

1971 சூலை 9]

[திரு. க. சுப்பு]

மாணவர்கள் வெளியே தங்கிப் படிக்கிறார்கள். அப்படி வெளியே தங்கிப் படிக்கிற மாணவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளங்கள் கொடுக்கப்படுவதில்லை. எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு கல்லூரியில் சேருவதற்கு முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்கிறோம். அப்படிச் சேர்ந்த பிறகு கல்லூரி விடுதியில் இடம் கிடைப்பதில்லை. அப்படி கிடைக்காத மாணவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளங்களும் கிடைப்பதில்லை. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இதிலே கொஞ்சம் கவனத்தைச் செலுத்தி ஏழை மாணவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சில கல்லூரிகளில் சேருகிறபொழுது நன்கொடை பெறுகிறார்கள். அப்படி நன்கொடை பெறுவது கல்லூரிகளில் சேருகிறபொழுதுதான் பெற வேண்டும் என்பதில்லை. ஆனால் தனியார் கல்லூரி நிர்வாகிகள் மாணவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி நன்கொடையைப் பெறுகின்ற நிலைமை இருக்கின்றது. இது ஒரு வகையில் லஞ்சம் கொடுப்பதுபோல்தான் இருக்கிறது. ஆகவே, மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்வதற்கான வகையில், மாணவர்களுக்கு இடம் ஒதுக்குவதில் எல்லாம் நாம் மாற்றம் கண்டு புதிய வழிகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

இன்றையதினம் மாணவர்களின் மத்தியிலே அமைதியின்மை இருக்கிறது. நாம் அவர்களுடைய குறைகளை நல்ல முறையில் கேட்டு, களைந்தால் மாணவர்களிடையே அமைதி ஏற்படும். மாணவர்களுக்கு பல்கலைக் கழகத்திலே ஒரு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கௌஹத்தி பல்கலைக் கழகத்திலேகூட மாணவர்களுக்கு அங்கம் வகிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அம்மாதிரியான ஏற்பாடு கேரள மாநிலத்திலும் இருக்கிறது. கஜேந்திர கட்கர் கமிஷனும் இதைப் பற்றி நல்ல முறையில் சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. கோத்தாரி கமிஷனும் மாணவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் அளிக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றி எடுத்துக் கூறியிருக்கிறது. மாணவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுப்பது பற்றி இந்த சட்டமன்றத்திலே பேசப்பட்டு, ஆலோசனை செய்வதாக மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும் வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, மாணவர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்து அமைதியையும் ஒழுங்கையும் மாணவர்களின் மத்தியிலே ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, உயர்நிலைப்பள்ளியிலே வேலை பார்க்கிற பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கு இடையேயுள்ள தாரதம்மியங்கள் போக்கப்பட வேண்டும், வித்தியாசங்களை நீக்க வேண்டும். திருச்சியிலே நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போதுகூட, இந்த வித்தியாசங்களை நீக்க வேண்டுமென்று பேசியிருக்கிறார். அரசு இதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, அரசு உதவி பெற்று நடத்தப்பட்டு வரும் தனியார் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்களை நிர்வாகிகள் தங்களுடைய இஷ்டத்திற்கு ஏற்றற்போல் நீக்கிவிடுகிறார்கள். அப்படி நீக்கப்பட்ட சில வழக்குகள் நீதிமன்றங்களில் அப்பீல் செய்யப்பட்டு, இன்னும்

[திரு. க. சுப்பு]

[1971 சூலை 9]

பெண்டிங்காக இருக்கிறது. இதன் காரணமாக ஆசிரியர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இதையெல்லாம் நீக்க அரசாங்கம் வகை செய்ய வேண்டும். ஆசிரியர்களையும் ஒரு “பொருள்” என்று கருதி விடக்கூடாது. அரசாங்க உதவிபெறும் தனியார் பள்ளிகளில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பதும், ஆசிரியர்களை நியமிப்பதும் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் இருக்க வேண்டும்.

அடுத்து, தனியார் பள்ளிகளில் இருக்கும் ஆசிரியர்கள் திடீரென்று வெளியேற்றப்பட்டு, வேலை நீக்கம் செய்யப்படுகிறார்கள். அப்படிச் செய்யும்போது அவர்கள் அப்பீல் செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. அப்பீல் செய்து ஹைகோர்ட்டு வரைக்கும் ஆசிரியர்கள் போக வேண்டியிருக்கிறது. தனிப்பட்டப் பள்ளிகளின் நிர்வாகிகள் விதிகளுக்குப் புறம்பாக நடந்துகொள்கிறார்கள். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளையெல்லாம் மாற்றுவதற்கு அரசாங்கம் வழிவகை காண வேண்டும். தவிர, ஒரு பள்ளியிலிருந்து ஆசிரியரை வேறு பள்ளிக்கு மாற்றக்கூடிய அதிகாரத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு ஆசிரியர் அதே பள்ளியில்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை இருக்கக்கூடாது. மேலும், குற்றம் நிரூபிக்கப்படுகிற வரையில் ஆசிரியர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கக்கூடாது.

அடுத்து, மாணவர்களுக்கு பள்ளிகளில் கான்வென்ட் படிப்பு, சாதாரண படிப்பு என்ற வகைகள் இருக்கின்றன. பணக்காரப் பிள்ளைகள் கான்வென்ட் படிப்புப் படிக்க வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. பணம் இல்லாத ஏழைகள் சாதாரணப் படிப்பை படிக்கும்படியான நிலைமை ஏற்படுகிறது. பணக்காரர்களுக்கு ஒரு படிப்பு, ஏழைகளுக்கு ஒரு படிப்பு என்ற வேறுபாடு இருக்கக்கூடாது. வேற்றுமையைக் கனிய வேண்டும். எல்லோருக்கும் சிறந்தக் கல்வி கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து, பள்ளியிலே வேலைபார்க்கும் ஆசிரியர்களுக்குக் குடியிருப்பு வசதிகள் செய்து கொடுப்பதற்கு வகை செய்ய வேண்டும். ஆசிரியரை ஒரு பள்ளியிலிருந்து இன்னொரு பள்ளிக்கு மாற்ற வேண்டுமென்கிற நிலைமை இருக்கவேண்டும். ஆசிரியைகளாக இருந்தால் அவர்களுடைய பாதுகாப்புக்கும், குடியிருப்புக்கும் வழிவகைச் செய்ய வேண்டும். ஆசிரியர்களை நல்ல முறையில் வைத்திருந்தால் மாணவர்கள் சிறந்த கல்வியை அவர்களிடமிருந்து பெற முடியும். நிர்வாகிகள் ஆசிரியர்களை அடக்குகிற சூழ்நிலை போக வேண்டும். தனியார்ப் பள்ளி நிர்வாகிகள் பொருள் சேர்க்கும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, கல்வித்தொண்டு அளிக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும்.

சீருடை என்ற தத்துவம் நல்லதுதான். இது எல்லாத் துறையிலும் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். இதற்கெல்லாம் பணத்திற்கு என்ன செய்வது என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஒரு சிறந்த வழியைச் சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன். சம்பாதிக்கக்கூடியவர்கள் ஓரளவுக்குத் தியாகம் செய்யலாம். “எஜுகேஷனல் லெவி” என்பதாக ஒரு திட்டம் கொண்டு வரலாம். அதாவது, வேலை செய்து சம்பாதிக்கக்கூடியவர்களுக்கு 100 ரூபாய்க்கு மாதம்

1971 சூலை 9]

[திரு. க. சுப்பு]

ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் என்ற அளவில் எஜுகேஷனல் லெவி விதிக்கலாம். சம்பாத்தியத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் கொடுக்கலாம். ஆகவே, அரசாங்கம் இதைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்படிப்பட்டத் திட்டத்திலே ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கல்வி இன்றையதினம் நாம் படிப்பதற்கும் நடைமுறைக்கும் சம்பந்தமே இல்லாமல் இருக்கிறது. “நாம் சத்துள்ள உணவு வகைகளைச் சாப்பிட வேண்டும்” என்று பாடத்திலே சொல்லிக் கொடுக்கிறோம். ஆனால் இந்தப் பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற ஆசிரியர்களும், படிக்கின்ற மாணவர்களும் சத்துள்ள உணவு வகைகளைச் சாப்பிட முடியாத நிலை இருக்கிறது. காரணம், அவர்களுக்கு அது கிடைப்பதில்லை. ஆகவே, கல்வியை நடைமுறைக்கு ஒத்ததாகச் செய்ய வேண்டும். மாணவர்கள் சில நேரங்களில் தவறு தலாக நடந்தாலும் அதைத் திருத்த வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, புலவர் கல்லூரியிலே புலவர் பட்டம் பெற பயிற்சிக்கு வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு வைத்திருக்கும் பாடமும், செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு வைத்திருக்கும் பாடமும் ஒன்றாக இருக்கிறது. புலவருக்கும், செகண்டரி கிரேடுக்கும் பாடம் ஒன்றாக இருப்பதில் அர்த்தம் இல்லை. நாம் சிறு பையன்களுக்கு ஆரம்பத்தில் மணலில் “அ”, “ஆ”, “இ” எழுதிக் காட்டுவோமே, அவையெல்லாவற்றையும் அங்கே கற்றுக்கொடுக்கிறார்கள். இது வேண்டாதது.

சில பாடங்கள் உண்மைக்கு மாறான வகையில் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன உதாரணத்திற்கு ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைப் பற்றி பூகோள நூல் நான்காம் வகுப்புக்கு என்று ஒரு பூகோள நூல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது 1965-ல் அரசாங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டுள்ள புதிய பாடத் திட்டத்தின்படி எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த நூல் அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரம் பெற்றது. அதில் “அருப்புக்கோட்டை மாவட்டத்தில்” என்று இருக்கிறது. அருப்புக்கோட்டை தாலுகாதான், மாவட்டம் அல்ல. அதுமட்டுமல்ல, “மல்லாங்கிணறு முதலிய கிராமங்களுக்குக் கவுண்டன் ஆற்றிலிருந்து நீர்ப்பாசன வசதி அளிக்கும் வேலை நடைபெற்றுள்ளது. இவற்றிற்குப் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவழிந்துள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான (மெட்ரிக்) டன் உணவுத் தானியங்கள் அதிகமாக விளைந்துள்ளது” என்று அந்தப் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட திட்டமே கிடையாது. காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இருந்த நேரத்தில் அப்படி சொல்லப்பட்டது உண்மை, அப்படிப்பட்ட நதி அங்கே கிடையாது. இந்தப் பாடத்தை அந்த ஊரில் சொல்லிக்கொடுத்தால், மாணவர்கள் “அந்த நதி எங்கே இருக்கிறது” என்றுதானே கேட்பார்கள். இந்தப் புத்தகத்தை அரசாங்கமும் அங்கீகரித்து இதுவும் பாடத் திட்டத்தில் இருக்கிறது. அந்த ஊர் ஆசிரியர் எவ்வளவு இக்கட்டான நிலைமையிலே இருப்பார் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே, சரியான புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடியக் குழுக்களை அரசு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. க. சுப்பு]

[1971 சூலை 9]

எத்தனையோ இடையூறுகள் இருந்தாலும் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்க, ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டுமென்று நாம் நல்ல முறையில் நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். மாணவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை எனக் காரணம் காட்டக் கூடாது. இன்றைக்கு அது மாணவர்களுக்கு விருப்பப் பாடமாக இருந்தாலும், பயிற்சி மொழி, ஆட்சி மொழி இவைகளில் நாம் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய நல்ல முயற்சிகளினால் விரைவில் நீதி மன்றங்களிலும் தமிழ் முழு அளவில் வந்துவிடும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். தமிழ் உயர் நீதிமன்றங்களில் வந்து விட்டதை நான் வரவேற்கிறேன். தமிழை ஆட்சி மொழியாக, நீதி மன்ற மொழியாக கொண்டுவர வேண்டுமென்பதிலே யாருக்கும் கருத்துவேறுபாடு இருக்க முடியாது.

அடுத்து, கல்லூரிகளில் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொள்கின்றவர்களுக்குச் சில சலுகைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. தனியார் கல்லூரியில் படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கும் அந்தச் சலுகையை அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். புலவர் கல்லூரிக்கும் அந்தச் சலுகை வசதிகளை விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

புலவர் கல்லூரியில் பயிற்சி பெறுவதற்காக வருகின்றபோது, பயிற்சியாளர்கள் ஆசிரியராக வேலைபார்த்த கல்லூரிதான் அவர்களுக்கு அரை மாதச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். ஏனெனில், அவர்கள் டெப்யூடேஷனில் வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு அப்படிச் சம்பளம் கொடுப்பதில்லை. புலவர் பயிற்சிக்குப் போகும் போதே, அவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டுத்தான் அனுப்புகிறார்கள். இதனால் அவர்களுடைய வருவாய் இழந்து, கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே, புலவர்களுக்கெல்லாம் நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற அளவில் கேட்டுக் கொண்டு, பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றியைத் தெரிவித்து, உரையை முடிக்கிறேன்.

* திரு. செ. பெருமாள் : பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, 1971-72-ம் ஆண்டு கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் பேரில் இந்த மாமன்றத்தில் பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்த அரசானது இதுவரையில் தமிழகத்தை ஆண்டுவந்த அரசுகள் கல்வியில் ஆற்றிய பணிகளைவிட மிகச் சிறப்பான கல்வி அம்ச திட்டங்களை நடைமுறையில் செயல்படுத்தி வருகின்றது. குறிப்பாக நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சமீபத்தில் 1969-70-ஆம் ஆண்டுகளில் புகழாக வகுப்பில் கட்டணம் இல்லையென்ற சலுகை அளித்ததன் காரணமாக ஏழை எளிய மக்கள் அதிகமான அளவில் படிக்கும்படியான வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. “கல்தோன்றி, மண்தோன்றாக் காலத்தே முண்தோன்றி மூத்தகுடி” என்ற பழமொழிக்கிணங்க அன்றையதினம் நமது முதலமைச்சர் அவர்களைக் கல்விக்கு மூத்த தந்தை என்று கூடச் சொல்லலாம். குறிப்பாக, தொடக்கக் கல்வி, இடைநிலைக் கல்வி, பல்கலைக் கழகக் கல்வி, சிறப்புக் கல்வி, பிற இனங்கள் கல்வி, தொழில் நுட்பக் கல்வி, தொழில் பயிற்சிக் கல்வி இதுபோன்ற பற்பல நல்ல அம்ச கல்வித்

1971 சூலை 9] [திரு. செ. பெருமாள்]

கல்வித் திட்டங்களுக்கும், திட்டத்தில் சேராத நற்பலனளிக்கும் பணிகளுக்கும் நமது அரசு 81.84 கோடி ரூபாய் அதிக அளவில் ஒதுக்கித் தந்துள்ளது என்பதைக் கண்டு நான் பாராட்டுகிறேன்.

தொடக்கப் பள்ளிகளில் மாணவர்களைச் சேர்த்தல், பள்ளியை விரிவுபடுத்தல், கிராமப்புறங்களில் தேவைகளுக்கேற்ற கட்டடங்களைக் கட்டி பள்ளியின் தரத்தை உயர்த்துதல், தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் பதவிகளை இடைநிலைப் பள்ளி ஆசிரியர் பதவிகளாக மாற்றுவதில், கிராமப்புறங்களில் ஆசிரியர் குடியிருப்பு, வசதி வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தருதல், பள்ளிகளில் பயிலும் ஏழை மாணவர்களுக்கு நண்பகல் உணவு வழங்க வழிவகை செய்தல், குறிப்பாக பெண் குழந்தைகளின் கல்வி பயிலும் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கும் வகையில் அதிக அளவில் கிராமங்களில் பெண் ஆசிரியர்களுக்கு தங்க வகை செய்யும் வகையில் வீடுகள் அமைத்துத் தருதல் போன்ற காரியங்களில் ஈடுபட்டு வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாவட்டக் கழக உயர்நிலைப் பள்ளி பணியாளர்களை அரசுப் பணியாளர்களாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் அறிவியல், விவசாயம், உடற்கூறு; ஆகிய பற்பல பிரிவுக் கல்வி முறைகளை நல்ல முறையில் அமைத்துத் தந்திருக்கிறது.

இந்த முறையிலே ஆசிரியர்கள் இந்த அரசுக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து போட்டி விளையாட்டுகளை ஏற்படுத்தி, அதேபோன்று ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் சாரணர் இயக்கங்களைக் கட்டாயப் பாடமாக வைத்து ஏற்பாடு செய்திருக்கின்ற அரசுக்கு நாம் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

உடல் ஊனமுற்றவர்கள், கண் பார்வையற்றவர்கள், குறைபாடுற்றோர் இவர்களுக்காக தொழிற் பயிற்சிப் பள்ளிகள் ஆரம்பித்திருக்கின்ற அரசுக்கு நான் பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இதைத் தவிர புகுமுகத் தொழில் பயிற்சி நிலையங்கள், முதியோர் கல்வி நிலையங்கள், குழந்தைகள் இல்லம் (அனாதை), நூலகங்கள் இவற்றிற்காகவும் அரசு அநேக நல்ல முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கின்றது. சிறைச்சாலையிலே இருக்கின்ற கைதிகள் படிப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்வது, மருத்துவநூலகப் பணிகளை மேம்படுத்துவது, காவல் துறை அதிகாரிகள் பயில்கின்ற வாய்ப்பினைச் செய்வது ஆகிய இப்படிப்பட்ட நல்ல பணிகளை நம்முடைய தமிழக அரசு கல்வியிலே செய்திருக்கிறது. பல அரும்பெரும் வசதிகளைச் செய்திருக்கிறது. இருப்பினும் அதைப் பாராட்டிவிட்டு, என்னுடைய தொகுதியைப் பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்லிக் கொண்டுவிட்டு விடை பெறலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரையிலே மிகவும் பிற்பட்டத் தொகுதி என்று நான் அடிக்கடி குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். சிறு சிறு தொடக்கப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்துவதற்கு, குறிப்பாக என்னுடைய

[திரு. செ. பெருமாள்]

[1971 சூலை 9]

பகுதியில் உள்ள நடுத்திட்டு, இடையாறு என்ற கிராமங்களிலே ஏற்படுத்துவதற்கு அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து என்னுடைய தொகுதிக்கு அருகாமையிலேதான் சிதம்பரம் இருக்கிறது. அங்கேயிருக்கிற அன்னாம்பலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அதிக அளவுக்கு, எங்கள் பகுதியிலுள்ளவர்களுக்குச் சேருவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. எனவே காட்டுமன்னார் கோயிலில் ஒரு அரசினர் கல்லூரி ஏற்படுத்தித் தந்தால் ஏழை எளியவர்களுக்கு வாய்ப்பாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அங்கேயே ஒரு தொழிற் பயிற்சி நிலையமும் ஏற்படுத்தித் தந்தால் அங்குள்ள மக்களுக்கு வாய்ப்பாக இருக்கும். அதற்காக நான் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டுள்ளேன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய தொகை சென்ற ஆண்டைவிட 15 கோடி அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக ஆரம்பக் கல்விக்காகவும் செகண்டரி கல்விக்காகவும், 12½ கோடி அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன், பாராட்டுகிறேன்.

அரசியல் சட்டத்தின் டைரக்டிவ் பிரின்சிபிள், அதாவது ஆணைக் கொள்கை எண் 45, 1960 ஆம் ஆண்டுக்குள் 14 வயதுவரையில் உள்ள பிள்ளைகளுக்குக் கட்டாய இலவசக் கல்வி தரப்பட வேண்டுமென்பதாகும். ஆனால் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் 6 முதல் 11 வயது வரையிலும் 94.1 சதவிகிதம் பேருக்கும் 11 முதல் 14 வரையிலும் 55.1 சதவிகிதம் பேருக்கும் தான் அந்த வசதி கிட்டியிருக்கிறது. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் இறுதிக்குள்ளேயும் 6 முதல் 11 வரையிலும் 100 சதவிகிதமும் 11 முதல் 14 வரையிலும் 80 சதவிகிதமும் தான் வரும் என்று காட்டியிருக்கிறார்கள். இது பெரும் குறைபாடானது. இந்தக் குறைபாடுகளுக்கு எல்லாம் பெரும் பொறுப்பு முன்னே இருபது ஆண்டுகள் ஆண்டவர்கள்தான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றாலும்கூட, நல்ல முறையிலே கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அரசியல் சட்டத்தின் டைரக்டிவ் பிரின்சிபிளை இந்த அரசு நிறைவேற்றிட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்வேன்.

ஏற்கனவே வகுத்துவிட்ட கல்வி முறையே நீடிக்கிறது. மாணவர்கள் கல்வியை முடித்தப் பிறகு தங்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையைச் செம்மையாக நடத்துவதோடு சமுதாயத்திற்குப் பயன்படுகின்ற முறையிலேயும் வாழ்ந்திட வேண்டும். அந்த முறையில் கல்வி அமைந்திட வேண்டுமென்று கல்வி நிபுணர்களும் பேராசிரியர்களும் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். அதற்கேற்றவாறு கல்வியை, கல்வி முறையை, பாடத் திட்டங்களை மாற்றியமைத்திட வேண்டுமென்ற முறையில் இந்த அரசு வழி செய்திட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்வேன்.

1971 சூலை 9] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

இந்த அரசு சோஷலிச லட்சியத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்கேற்றவாறு மாணவர்கள் அந்த லட்சியத்தில் உள்படியே பற்றுக்கொண்டவர்களாக, அதற்கேற்ற பண்பாடுடையவர்களாக, தேசியம், ஜனநாயகம், சமதர்மம், மதச்சார்பின்மை, ஜாதி சார்பற்ற தன்மை இவை பொருந்தியவாறு கல்வி பெறக்கூடிய அளவிலே மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்வேன்.

கல்லூரிகள் திறக்கப்படுகின்றன, பள்ளிகள் திறக்கப்படுகின்றன. அவற்றிலே படித்துவிட்டு ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் வெளியே வருகின்றார்கள். வெளியிலே வரும்பொழுது அவர்கள் திக்குத் தெரியாத காட்டில் விடப்பட்ட நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். தம்முடைய வாழ்க்கையைச் செம்மையாக்கவும், சமுதாயத்திற்கு தாம் என்ன செய்யவேண்டுமென்பதையும் அவர்கள் கற்றுக்கொண்டு வெளியிலே வருகின்ற நிலைமையிலே கல்வித் திட்டத்தோடு அதைப் பற்றியத் திட்டமும் கூடவே வந்திடவேண்டும்.

கல்வியின் தரம்பற்றிப் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறார்கள். பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் அறிக்கையிலே, மாணவர்களுக்குக் கிராமங்கூட தெரியவில்லை, தம்முடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்வதற்குத் தெரியவில்லை, என்றெல்லாம் கூறியிருக்கிறார்கள். தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமானால் மச்சர்-பியூப்பிள் ரேஷியோவை—இப்பொழுது 40 அல்லது 50 மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள்—20 அல்லது 25 என்ற அளவுக்குக் குறைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

அட்மிஷனைப் பொறுத்தவரையிலே முதலியார் கமிஷன் அறிக்கையை அரசு ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டதாக அறிவித்து இருக்கிறது. இது பற்றி என்னுடைய தனிக் கருத்து ஒருபுறமிருக்க, அந்த அறிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் ஆங்கிலக் கல்வி வேண்டுமென்று கேட்கின்றவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது. அந்த அறிக்கையிலே மாணவர்களுக்கு அந்த உரிமை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை அரசும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அதற்கேற்றாற்போல் நடைபெறவில்லை. ஆங்கிலம் முதலாவதாகவும், தமிழ் இரண்டாவதாகவும் கேட்டால்கூட, ஆங்கிலப் பயிற்சிமொழிக்கு இடம் இல்லை என்றாலும் தமிழ் பயிற்சி மொழிக்கு இடம் வேண்டுமென்றால்கூட இல்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது. இதைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

மாணவர்களுடைய கிளர்ச்சிபற்றி உலகமுழுதும் பேசப்பட்டு வருகின்றது. மாணவர்கள் பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்திலே இடம் பெறவேண்டும் என்று யுனிவர்சிட்டி கிரான்ட்ஸ் கமிஷன்கூட கூறியிருக்கிறது. திரு. கஜேந்திர கட்கர் அவர்கள் தலைமையில் உள்ள கமிட்டி ஆன் கவர்னன்ஸ் ஆப் யுனிவர்சிட்டிஸ் கூட ஸ்டூடன்ஸ் கவுன்சில் அமைக்கவேண்டுமென்று சொல்லி இருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஃபேக்கல்டியிலும் ஒரு மாணவர் அட்வைசரி கமிட்டிகூட ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பரிந்துரைகளை அமலாக்கவேண்டுமென்று நம்முடைய அரசு பல்கலைக் கழகங்களை வற்புறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

இலவசக் கல்வி வழங்கப்படுகிறது. தனியார் பள்ளிகளையும், கல்லூரிகளையும் பொறுத்தவரையில் அது ஒரு ஃபார்ஸ் ஆகத்தான், நாடகமாகத்தான் இருக்கிறது. கட்டணத்தை விட்டுவிட்டார்கள்;

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

[1971 சூலை 9]

ஆனால் ஸ்பெஷல் பீஸ் என்ற முறையில் வாங்குகிறார்கள். ஒரு கல்லூரியில் முன்பு மூன்று டெர்ம்களுக்கும் சேர்த்து 240 ரூபாய் கட்டணம் வாங்கினார்கள் என்றால் இன்றைக்கு ஸ்பெஷல் பீஸ் மட்டும் 270 ரூபாய், 280 ரூபாய் வசூலிக்கிறார்கள். இந்த நாடகத்திற்கொரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும். தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் எதற்கு? இவைகளையெல்லாம் அரசு ஒரு ஃபேஸ்டு ப்ரோகிராமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். முதலில் தனியார் பள்ளிகளை அரசு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும், பிறகு தனியார் கல்லூரிகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் தனியார் பள்ளிகளிலே பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு அரசே நேரடியாக சம்பளம் வழங்கிட வேண்டும்.

கல்லூரிகளிலே இடம் ஒதுக்குகின்ற முறையிலே பின்தங்கிய வகுப்பு என்பதைப் பல முன்னேற்ற வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் பின்தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்ற சர்டிபிகேட் வாங்கி அட்மிஷன் பெற்றுவிடக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. அரிசனங்கள், மிகவும் பின்தங்கியவர்கள், இவர்களைத் தவிர மற்றவர்களுக்குப் பொருளாதார அடிப்படையை வைத்து கொடுக்குமாறு செய்திடல் வேண்டும். அரிசனங்கள், மிகவும் பின்தங்கியவர்கள் இந்த இரண்டு பிரிவினருக்குத்தான் ரிசர்வேஷன் இருந்திடல் வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தேர்வுகளைக் கைவிடவேண்டும் என்று பல அறிஞர்கள் கமிட்டிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தற்பொழுது ஆந்திரப் பிரதேசத்திலே இனிஷியேடிவ் எடுத்து, தேர்வுகளை 7 ஆம் வகுப்பு, 10 ஆம் வகுப்பு தவிர எடுத்திருக்கிறார்கள். நாமும் தேர்வு என்ற சனியனை ஒழித்து விட்டு மாணவர்களை சரிவர முன்னேற்றிட அந்த முறையை ஒழித்திடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

ஆசிரியர்கள் டிரான்ஸ்பர்களை ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலும் நகர மன்றங்களிலும் ஆண்டுக்கொரு முறை செய்துவிடுகிறார்கள். இதிலே பல தவறுகள், ஊழல்கள் நடைபெறுகின்றன. குறிப்பாக காரண மில்லாது 3 ஆண்டுகள் வரையில் டிரான்ஸ்பர் செய்யக்கூடாது என்று நம்முடைய கல்வித் துறையமைச்சர் அவர்கள், அவர்களே உள்ளாட்சித் துறையமைச்சராகவும் இருக்கின்ற காரணத்தினால் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

கட்டடம், லேபரட்டரி இல்லாத நிலைமை பரவலாக இருக்கிறது. 1971-72 ஆம் ஆண்டிலே மொத்தம் இருக்கிற பள்ளிகளிலே மூன்றில் ஒரு பங்குதான் லேபரட்டரி வசதிகளைப் பெற்றிருக்கும். கிராமப்புறங்களிலே உள்ள பள்ளிகளில் லேபரட்டரி வசதிகள் மிகமிகக் குறைவாக இருக்கின்ற காரணத்தால், அங்கே பயிலும் மாணவர்களின் கல்வியின் தரம் குறைகிறது. அது தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அரிசன மக்களுக்குப் பல சலுகைகள், அட்மிஷன்களில், மார்க்குகளில் கொடுக்கிறோம். அதுகூடப் போதாது. அவர்கள் கல்வியின் தரம் உயர வேண்டும். இதற்காக ஒவ்வொரு அரிசன சேரி

1971 சூலை 9] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

யிலும் குறைந்தபட்சம் ஒரு ஆசிரியரையாவது, ஸ்பெஷல் டியூட்ட் ராக நியமித்து பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் வகையில், அரசினர் குழந்தைகளுக்குத் தனியாக கோச்சிங் கொடுக்க ஏற்பாடு வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில் சிலவற்றை மட்டும் சொல்லி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சிங்காநல்லூர் நகராட்சி ஃபர்ஸ்ட் கிரேட் முனிசிபாலிட்டியாக இருக்கிறது. அரசாங்கம் உத்தரவு ஒன்றைப் பிறப்பித்து வீட்டு வாடகைப்படியைப் பொறுத்தவரையில் சில நகர மன்றங்களில் 5, 7, 9 என்றும், சில நகரமன்றங்களில் 10, 15, 20 என்றும் இன்னும் சில நகரமன்றங்களில் 3 ரூபாய் என்றும் வீட்டு வாடகைப்படியை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். சிறிய நகர மன்றங்கள் கூட சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே ஃபர்ஸ்ட் கிரேட் முனிசிபாலிட்டியான சிங்காநல்லூர் முனிசிபாலிட்டியையும் இதிலே சேர்த்து 5, 7, 9 வீட்டு வாடகைப்படி கிடைக்கும் வகையில் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புவேன்.

அடுத்தபடியாக, கோவையிலே பெண்கள் கல்லூரிகள் இரண்டு இருக்கின்றன. இரண்டும் தனியார் கல்லூரிகள். இதுபோக அரசினர் பெண்கள் கல்லூரி திறக்க வேண்டும்.

சிங்காநல்லூர் நகராட்சியில் நூலகம் ஒன்றை அமைத்திட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன். இதுகாறும் இல்லை. குற்றம் சொல்ல வரவில்லை. ஏனென்றால் 5 ஆண்டுகள் தானாகிறது நகராட்சிமன்றமாகி.

மேட்டூர் டவுன்ஷிப்பைப் பொறுத்தவரையில் சேலம் கேம்பில் இரண்டு தனியார் ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. மேட்டூரிலே வைத்திஸ்வரன் ஹைஸ்கூல் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அங்கே அட்மிஷன் கிடைப்பது சிரமமாகயிருக்கிறது. அமைச்சரவர்கள் 8, 9, 10 என்று தனியாகப் பிரிப்பதாகச் சொன்னார்கள். அப்படிப் பிரித்து சேலம் கேம்பி பிள்ளைகளுக்கு அட்மிஷன் கிடைக்காத குறையைப் போக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கா. காளிமுத்து : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, கல்வியின் பெருமையைப் பற்றிக் கவிதையெழுதிய புறநானூற்றுப் பாண்டியனின் பெயரைத் தாங்கியிருக்கக்கூடிய நமது கல்வியமைச்சரவர்கள் அவையின் முன்னால் வைத்த அறிக்கையின் விழுமிய சிறப்பினைப் பாராட்டிக் கூறுவதற்கு விரும்புகிறேன். ஏழைகளுக்கு எட்டாக்கணியாகயிருந்த கல்வியை இந்த அரசு இலவசக் கல்வியாக மாற்றியிருப்பதை எவரும் பாராட்டாது இருக்க முடியாது. இல்லாமையை அகற்ற வேண்டுமென்று சமதர்ம நோக்கத்தோடு செல்ல விரும்பும் நமது அரசு கல்லாமையைப் போக்குவதிலேயும் கணிசமான அளவிற்கு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்பதை இந்த மானியக் கோரிக்கையின் குறிப்பினைப் படிப்பவர்கள் புரிந்து கொள்ள முடியும். புள்ளிவிவரப் புத்தகத்தைப் பார்த்து மட்டும் அல்ல, நாடு முழுவதும் பெருகியிருக்கும் கல்லூரிகளைப் பார்ப்பவர்கள். 300 மக்கள்

[திரு. கா. காளிமுத்து]

[1971 சூலை 9]

தொகைக்கு மேற்பட்ட ஊர்களிலே உருவாகியிருக்கின்ற கல்விக்கூடங்களைப் பார்ப்பவர்கள் கல்வி பெருகியிருக்கிறது என்பதை நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள்.

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு கல்விக்காகச் செலவிடப்பட்ட தொகையைக் காட்டிலும் 5, 6 மடங்கு அதிகமாக இப்பொழுது செலவிடப்படுகிறது. ரெவின்யூச் செலவில் ஏறத்தாழ 23 விழுக்காடு செலவிடப்படுவதாகத் தெரிகிறது. இதை நோக்கும்போது எந்த அளவிற்கு இந்த அரசு கல்வியில் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதுவும் கல்வியின் அடிப்படியாக இருக்கக்கூடியது தொடக்கக் கல்வி. அந்தத் தொடக்கக் கல்விக்கு, கல்விக்காக செலவிடப்படும் தொகையில் 50 விழுக்காடு செலவிடப்படுகிறது.

நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புவதெல்லாம், கல்விக்கூடங்கள் முறையாக அமைக்கப்பட, கட்டடங்கள் முறையாக அமைக்கப்பட, அதைக் கட்டித் தருவதற்கு அரசு தீவிர முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அதிலேயும், சில பழைய கட்டடங்களை மராமத்துச் செய்வதில் அரசு தீவிர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில், கள்ளிப்பட்டி என்ற கிராமத்திலுள்ள கல்விக்கூடத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே விட்டமே முறிந்து போய் எந்த நேரத்திலே கீழே விழுந்துவிடுமோ என்ற நிலை ஏற்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். தளங்கள் பெயர்ந்து போயிருப்பதைப் பார்த்தேன். இதைப்பற்றித் தொடர்புடைய அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன். அந்தக் கல்விக்கூடங்கள் சீர்கெட்டிருப்பதை சீர் செய்ய அரசு முயற்சியெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலே 11-ஆம் வகுப்பில் வெற்றிபெரும் மாணவர்கள் அத்தனைபேருமே கல்லூரியில் புகுமுக வகுப்பில் சேரத் தகுதியுடையவர்கள். ஆனால் இத்தனை மதிப்பெண்கள் இருந்தால் தான் எடுத்துக்கொள்வோம் என்ற கட்டுப்பாட்டைக் கல்லூரிகளிலே வைக்கிறார்கள். இதனால் பல மாணவர்கள் ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் சென்று சுவற்றில் அடித்த பந்தைப்போன்று மீண்டும் மீண்டும் திரும்பி வரக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் 300 மதிப்பெண்கள் மாத்திரம் என்ற கட்டுக் கோப்பை வைத்திருப்பதைப் போல இத்தனை மார்க்குகள் பெற்ற மாணவர்கள்தான் கல்லூரிகளிலே சேர முடியும் என்ற முறையையாவது வைத்தால் அனைவரும் சேருவதற்கான சூழ்நிலை உருவாகும்.

பாடத்திட்டத்தில் அரசு அறியாமலே சில குறைபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. 11-ஆம் வகுப்புத் தமிழ்ப்பாடபுத்தகத்தில் வீரச்சுவை என்ற பாடம் இருக்கிறது. திரு. வேங்கடசாமி நாட்டார் எழுதியது என்று கருதுகிறேன். இதேபாடம் புகுமுக வகுப்புப் புத்தகத்திலும் இருப்பதைப் பார்த்தேன். மாணவர்களுக்கு வீரச்சுவை அதிகமாக ஏற்பட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினாலோ என்னவோ 11-ஆம்

1971 சூலை 9] [திரு. கா. காளிமுத்து]

வகுப்பிலேயிருந்த அதேபாடம் புகுமுக வகுப்பிலும் இடம் பெறுகிறது. ஆகவே, இத்தகைய குறைபாடுகளைப் பாடத்திட்டக்குழு கவனித்துச் செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தேர்வுத்தாள்களைத் திருத்தும் முறையை இன்னும் இறுகலாக ஆக்க வேண்டும். எங்கே தேர்வுத்தாள்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்லலாம் என்று சுரங்க வழியைக் கண்டுபிடிக்கின்ற சபல நிலையை மாணவர்கள் அடையாவண்ணம், தேர்வுத்தாள்களை ஊடுறுவ இயலாத அளவில் இன்னும் இறுகலாக ஆக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பயிற்சிமொழியைப் பொறுத்தவரையில் இந்த அரசு சரியான முடிவை எடுத்திருக்கிறது. என்றாலும் தமிழ்ப்பயிற்சி மாணவர்களுக்கு இன்னமும் அதிக உதவி செய்யுமளவில் அரசு முன் வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழ்ப்பயிற்சி மொழித்திட்டத்தை விரிவுபடுத்த, தமிழ்ப்பயிற்சி மொழி இடம் பெறும் அளவில், ஆங்கிலப் பயிற்சி மொழியை அகற்றுவது அரசின் நோக்கமாக இருக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆங்கிலப் பயிற்சிமொழியை எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிற நேரத்தில் எவருடைய முனுமுனுப்பையும் பொருட்படுத்தக்கூடாது. இரண்டுவிதமான கருத்துக்களுக்கு இடமில்லாமல் இந்த நாட்டிலேயிருப்பவர்கள் அனைவரும் பயிற்சி மொழித்திட்டத்தை ஆதரிக்கிறார்கள். இந்த நாட்டு மக்களை அறவழியிலே அழைத்துச் செல்ல இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்மொழிதான் இருந்தது. அத்தகைய தமிழ்மொழியை அரியாசனத்தில் ஏற்றும் முறையில் பயிற்சிமொழித்திட்டம் சிறப்பாக நடைபெற முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையை முழுமையாக ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. பி. வெங்கடசாமி தெலுங்கில் உரையாற்றினார்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: சார், பாயின்ட் ஆஃப் இன்ஃபர்மேஷன். கல்வி அமைச்சரவர்களுக்குத் தெலுங்கு தெரியுமா? தெரிந்தால்தானே அவர் பேசுவதைப் புரிந்துகொண்டு பதில் சொல்ல முடியும்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: தெலுங்கு தெரியாதது மட்டும் அல்ல, அவர் பேசும் பேச்சு சட்டசபை நடவடிக்கைக் குறிப்பிலும் பதிவு ஆகாது.

THIRU B. VENKATASWAMY: Sir, then I would be deprived of the privilege of a Member. So, I want a ruling from the Chair.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: இந்த அவையினுடைய நடவடிக்கைக் குறிப்புகள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும்தான் பதிவாகின்றன. தெலுங்கில் பேசுவதாகயிருந்தால் அதனுடைய நகலை

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1971 சூலை 9]

யாவது மொழிபெயர்த்து முதலிலேயே நம்முடைய பேரவைத் தலைவரவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டால்தான் அது பதிவு செய்யப்படும்.

THIRU B. VENKATASWAMY: One of my friends, 'Thiru Kothandaramiah has spoken in Telugu.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி): தெலுங்கிலே நீங்கள் பேசக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை. பேசினால் அதன் நகலை மொழிபெயர்த்து தலைவரிடம் முன்னதாகவே கொடுத்து விட்டால் அது அச்சாகும்.

THIRU B. VENKATASWAMY: How can I expect that I am going to speak this thing only? I cannot . . .

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்: தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் தெலுங்கிலே பேசத் தடையில்லை. ஆனால் தெலுங்கிலே பேசப்போகும் செய்தியை-பேசப்போகும் பொழுது என்னென்ன பேசப்போகிறோம் என்று தீர்மானிக் கிறீர்கள்-அதை ஆங்கிலத்திலே எழுதி முன்கூட்டியே பேரவைத் தலைவரவர்களிடத்திலே கொடுத்துவிடலாம். இப்பொழுது வேண்டுமானால் தாங்கள் பேசியதற்குப் பிறகு அதனுடைய குறிப்புகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டால் இந்தத் தடவை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். இதற்குப் பிறகு தெலுங்கிலே பேச வேண்டுமென்ற நிலை ஏற்படும்பொழுது தங்களுடைய குறிப்புகளை முன்கூட்டியே கொடுத்துவிட்டால் பதிவு செய்ய ஏற்றதாக இருக்கும், பதில் சொல்லவும் ஏற்றதாக இருக்கும்.

MR. CHAIRMAN (THIRU N. VEERASWAMY): In our Rules, we have got a specific provision as follows:

"The business of the Assembly shall be transacted in English or in Tamil, provided that any member may address the Assembly in any recognised language of the State or in Hindi and provided further that the Speaker may permit any member who cannot adequately express himself in any of the aforesaid languages to address the Assembly in his mother-tongue".

So, you can address in your mother-tongue, but you will have to submit a translation of your speech to the Chair.

திரு. பி. வெங்கிடசாமி தெலுங்கில் உரையாற்றினார்.

திரு. ஆ. கருப்பையா: தலைவர் அவர்களே, கல்வியமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் இந்த மானியத்தை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல முன் வருகிறேன்.

இன்று இந்த அரசு, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு பொறுப்பேற்று 4½ ஆண்டு காலத்தில் கல்விக்காக எவ்வளவு முற்போக்கான காரியங்களைச் செய்திருக்கிறது என்பது இந்தப் புள்ளி விவரங்களில் இருந்து நன்றாக உணர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் நாம் ஆட்சிக்கு வந்தால் கல்விச்சாலைகளை எல்லாம் மூடிவிடுவோம் என்று

1971 சூலை 9] [திரு. ஆ. கருப்பையா]

பிரசாரம் செய்ததற்கு எதிராக 1967-ல் இருந்த ஆரம்பப் பாடசாலை களைவிட 724 ஆரம்பப் பாடசாலைகளை நம்முடைய அரசு அதிகமாக நிறுவி இருக்கிறது. நடுநிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரை 263 நடுநிலைப் பள்ளிகளை அதிகமாக நிறுவி இருக்கிறது. கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரை 66 கல்லூரிகளை அதிகமாக இந்த அரசு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இவ்வளவு செய்திருந்தும் கூட மாற்றார் நம்மைப் பற்றி ஒருவார்த்தை கூட பாராட்டித் தெரிவித்ததாகக் காணவில்லை. அப்படி யாரைப் பற்றியும் கவலைப்படாது மக்கள் நல்வாழ்வில் கவலை கொண்டு இந்த அரசு நல்லபல பணிகளைச் செய்து வருவதைக் கண்டு உண்மையிலேயே இந்த அரசைப் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியைப் பற்றி ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்லி முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று கருதுகிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் போன ஆண்டில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி மானூரில் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அதற்கான பொறுப்புக் கட்டணம் பாதி கட்டியும், பாதி கட்டாமலும் நின்று விட்டது. அதைக் கட்ட வேண்டுமென்று முழு முயற்சி எடுத்து கமிட்டியார் பணத்தைப் பிரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பருவ மழை பொய்த்ததன் காரணமாக பணம் பிரிக்கும் நிலையில் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதற்கு ஒருசில மாதங்கள் தவணை நீடித்துத் தரவேண்டுமென்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஐந்தாறு ஆண்டுகளாகவே பருவ மழை பொய்த்து வருவதால் மக்களிடத்தில் பெரிய அளவு கஷ்டம் இருப்பதால் இந்தத் தவணையை நீடித்துத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்லூரிகளிலே மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் முறையைப் பொறுத்தவரை திருநெல்வேலி பகுதியை எடுத்துக் கொண்டால் அதிகமான மார்க்குகள் வாங்கிய மாணவர்களுக்கு மட்டுமே மதச் சார்புள்ள கல்லூரிகளில் இடம் கொடுக்கிறார்கள். குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ள மாணவர்களுக்கு அவர்கள் இடம் கொடுப்பதில்லை. இது மாணவர்களிடையே ஒரு பீதியை உண்டாக்கியிருக்கிறது. “உனக்கு என்ன மார்க் கிடைத்தது? நீ எடுத்திருக்கும் இந்த மார்க்குக்கு அந்தக் கல்லூரியில் இடம் கிடைக்காது; ஸ்ரீவைகுண்டம் கல்லூரிக்கு ஒடிப்போ அல்லது தூத்துக்குடி கல்லூரிக்குப் போ” என்று பேசிக் கொள்ளக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. குறைந்த மார்க் எடுத்துள்ளவர்களை இந்த கல்லூரி போன்ற கல்லூரிகளில்தான் எடுத்துக் கொள்ளும் நிலை இருக்கிறது. மதச் சார்புள்ள கல்லூரிகளில் குறைந்த மார்க் பெற்ற மாணவர்களை எடுத்துக் கொள்ள மறுக்கிறார்கள். இன்று அரிசன மாணவர்களை 18 சதவிகிதம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருந்தாலும் கூட அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? 450 மார்க்குக்கு அதிகமாகப் பெற்ற அரிசன மாணவர்களைத் தேடிப் பிடித்து சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். மதச் சார்புள்ள மாணவர்களாக இருந்தால் 250 மார்க், 300 மார்க்கு எடுத்தவர்களையும் கூட அவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த நிலைமைகளை எல்லாம் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எனக்குப் பேச வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

[1971 சூலை 9]

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

* திரு. வ. கிருஷ்ணமூர்த்தி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று கல்வி மான்யத்தின் மீதும், மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்துள்ள அறிக்கையின் மீதும் நான் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்றையதினம் உறுப்பினர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை இங்கே தெரிவித்தார்கள். நம்முடைய அரசு ஏற்பட்டதற்கு பிறகு கல்வித் துறையிலே ஒரு பெரும் மாறுதலை ஏற்படுத்தி ஏற்கெனவே இருந்த அரசு செய்ய முடியாத காரியங்களை எல்லாம் நாம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட பிறகு செய்து முடித்து இருக்கிறோம். நாம் புள்ளிவிவரங்களை இன்றையதினம் எடுத்துக்காட்டினால் கட்டி முடிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள், அதற்கு செலவழிக்கப்பட்ட தொகைகள் எவ்வளவு என்ற கணக்கை விட படித்துத் தேறியவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் என்பதை இங்கே சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது. காரணம், எத்தனைப் பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டினார்கள், செலவழிக்கப்பட்ட தொகை எவ்வளவு என்பதை விட, படித்துத் தேறியவர்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு என்பதுதான் நம்முடைய சரியான கணக்கைக் காட்டும். ஆகவே, அண்மையில் நடந்து முடிந்த எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் 1,91,853 ஆகும். சென்ற ஆண்டுக் கணக்குப்படி தேறியவர்கள் 1,30,974. ஆகவே, இந்த நடப்பு ஆண்டில் கணக்குப் பார்த்தால் அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் 1,93,509 ஆகும். தேறியவர்கள் 1,11,823 ஆகும். ஆகவே, இந்த அரசு கல்வித் துறையில் மேற்கொண்ட முயற்சிகளையும், நல்ல பணிகளையும் இது எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ஏற்கெனவே, 1959-60-ல் செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 15 கோடி. இதை படிப்படியாக உயர்த்தி இன்றையதினம் அதாவது 1971-72-ம் ஆண்டு திருத்த மதிப்பீட்டின் கீழ் ரூ. 83 கோடிக்கு மேல் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். எந்தத் துறைக்கும் இல்லாத ஒரு சிறப்பு, நாம் மற்றத் துறைகளில் எடுத்துக் கொண்ட கவனத்தை விட கல்வித் துறையில் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி மிக அதிகமாகும். “கற்றாரைக் கற்றாரே காமுருவர்”, என்பது போல் கற்றறிந்த அமைச்சர்கள், தலைவர்கள் உள்ளதாலே இன்றையதினம் இத்தகைய ஒரு சிறப்பு மிக்க நிதிநிலை அறிக்கையை இந்த மாமன்றத்தின் முன் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள்.

ஆசிரியர்கள் நிலை எள்ளிநகையாடப்படும் அளவுக்கு இருந்தது. வக்கற்றவர்கள் வாத்தியார் வேலைக்கும், போக்கற்றவர்கள் போலீஸ் வேலைக்கும் போவார்கள் என்று பழமொழி சொல்வார்கள். அன்றையதினம் வாழ முடியாத ஆசிரியர்கள் இன்றையதினம் வாய்ப்பும் வசதியும் பெற்று நல்ல நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் ஆசிரியர்கள் பணி மிகவும் மதிப்பாக இருக்கிறது. கணக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுங்கள் என்றால் அவருக்கு வீட்டில் போடுகிற பால் கணக்கு, பிற கணக்குகள் தான் பள்ளிக்கூடத்தில் ஞாபகத்திற்கு வரும். ஆனால் இன்று ஒரு அமைதியான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல நிலைமையைத் தந்து இருக்

1971 சூலை 9]

[திரு. வ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

கிறார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட பிறகு ஆசிரியர்களுக்கு என்று அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் ஏராளம். அவர்களுக்கு ஊதியம் உயர்த்திக் கொடுத்தார்கள். குடியிருப்புகள் கட்டிக் கொடுத்தார்கள். வேறு பல சலுகைகளைத் தந்தார்கள். அதை இந்த அரசு தொடர்ந்து செயல்படுத்தி வருகிறது. அந்த அடிப்படையில் கிராமத்தில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு என்று ஏறத்தாழ ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 5 லட்சம் செலவில் குடியிருப்புகள் கட்டித் தர ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வளவு நன்மைகள் செய்திருந்தும், இங்கே இருக்கும் சில குறைபாடுகளையும் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. தமிழ் போதிக்கும் ஆசிரியர்களில் இரண்டு நிலை ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். முதல் நிலை ஆசிரியர், இரண்டாம் நிலை ஆசிரியர்கள் என்று இரண்டு வகை இருக்கிறது. இந்த இரண்டு நிலைப் பதவிகள் அகற்றப்படவேண்டும். அனைவருக்கும் ஒரே நிலை வைத்து, ஒரே சம்பளம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருச்சியைப் பொறுத்தவரையில் பெண்கள் கல்லூரிகள் இரண்டு தான் இருக்கின்றன. இதனால் இட நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது. கல்லூரிகளில் அனுமதி பெறுவதற்காக மக்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் வீட்டிற்கு அதிகமாக வருகிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், மாணவர்கள் ஒரே கல்லூரியில் சேரவேண்டுமென்ற காரணத்தால்தான் இந்த நிலை ஏற்படுகிறது. அந்தந்த கல்லூரித் தேர்வுக் குழுவில் சட்டமன்ற உறுப்பினருக்கும் இடம் அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, திருச்சியில் ஒரு அரசினர் பெண்கள் கல்லூரி ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மான்யக் கோரிக்கையை வரவேற்று முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. நா. வெ. குருசாமி: மாண்புமிகு உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, 1971-72-ம் ஆண்டுக்கான கல்வி மான்யக் கோரிக்கை மீது எனது கட்சியைச் சார்ந்த டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கொடுத்துள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஆண்டிப்பட்டி ஊராட்சி ஒன்றியம் மிகப் பெரிய ஊராட்சி ஒன்றியம். அந்த ஒன்றியத்தை இரண்டாகப் பிரித்தால்தான் கல்விக்காகக் கொடுக்கப்படும் தொகை சரியாக இருக்கும். கல்விக்காகக் கொடுக்கப்படும் பணம் போதாத காரணத்தால் அங்கே எந்த விதமான நன்மையும் செய்ய முடியவில்லை என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்கிறேன். ஆண்டிப்பட்டி தொகுதியில் இருக்கும் ஆசிரியர்கள், 1966-ல் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் வேலை கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஊராட்சி ஒன்றியப் பெரும் தலைவர்கள் நினைத்தால் 1970-ல் பாஸ் செய்து விட்டு வந்தவர்களுக்குக் கூட வேலை போட்டுக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். ஆனால் 1966-ல் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகையால், டிரான்ஸ்பர் கமிட்டியில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு

[திரு. நா. வெ. குருசாமி]

[1971 சூலை 9]

இடம் கொடுப்பது போல், ஆசிரியர்கள் நியமிக்கும் கமிட்டியிலும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பென்ஷன் மிகக் குறைவு அவர்கள் டிரஷரிக்குச் சென்றுதான் பென்ஷன் வாங்கவேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு எம்.ஓ. மூலம் பென்ஷன் அனுப்ப வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் டிரஷரிக்குப் போனால் இன்று போனால் நாளை வா என்று இழுத்தடிக்கிறார்கள். ஆகவேதான் எம்.ஓ. மூலம் அனுப்பவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் வித்வான் தேர்வு வருஷம் ஒரு முறைதான் நடக்கிறது. மற்றத் தேர்வுகள் வருஷத்திற்கு இரண்டு முறை நடப்பதுபோல், இந்தத் தமிழ் வித்வான் தேர்வும் வருஷத்திற்கு இரண்டு முறை நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கொடுத்துள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. அ. சின்னசாமி : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவை துணைத் தலைவரவர்களே, 1971-72-ம் ஆண்டுக்கான கல்வி மான்யத்தின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல முன்வருகிறேன்.

1967-க்குப் பின்னால் தமிழகத்திலே ஏழை எளிய நடுத்தர மக்கள் ஆட்சிக்கு வந்த காரணத்தாலே தமிழகத்திலே உள்ள பல்வேறு துறைகளில் உள்ள மக்கள் உணர்கிற அளவுக்கு, சாதாரண மக்கள் பாராட்டுகிற அளவுக்கு பல மாற்றங்களைக் கண்டு இருக்கிறோம். குறிப்பாகவும், சிறப்பாகவும் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் மாற்றங்கள் மிக அதிகமாகத் தேவைப்படுகின்றன. நாம் இதுவரை செய்து இருக்கும் காரியத்தை விட கல்வித் துறையில் இன்னும் கொஞ்சம் விரைந்து நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த மான்யத்தை வரவேற்றுப் பேசும் போது அதில் ஏற்படும் கஷ்டங்கள் சிலவற்றையும் சுட்டிக் காட்டாமல் இருக்க முடியாது.

ஆரம்பப்பள்ளி நிர்வாகத்தைப் பற்றி ஏற்கெனவே இந்த மாமன்றத்தில் பல உறுப்பினர்கள் கருத்து தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். பஞ்சாயத்துகளிலே இருக்கிற ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு இந்த அரசு ஏறத்தாழ ரூ. 37 கோடி செலவு செய்கிறது. இப்படிச் செலவு செய்யும் பணம் இந்த ஆரம்பக் கல்விக்காகப் பயன்படுத்துகிற நேரத்தில் ஆரம்பக்கல்வி பயிலுகிற மாணவர்கள் ஒரே ஆசிரியரிடத்தில் பயில வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களை மாற்றும் அதிகாரத்தை பஞ்சாயத்து யூனியனில் கொடுத்து இருப்பதால், அந்த மாற்றங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் வீட்டு வாயிலில் இராப்பகலாக காத்துக்கிடக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட 200—300 மாற்றங்கள் போட்டு இருக்கிறார்கள். ஆகையால், அங்கேயுள்ள ஆசிரியர்கள் அச்சத்தோடு வேலை செய்கிறார்கள் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1971 சூலை 9] [திரு. அ. சின்னசாமி]

உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களில் சயன்டிபிக் எக்ஸிப்மென்ட்ஸ் வாங்குவதற்காக அதிகமான தொகையை ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்போதுதான் நவீன முறையில் பயிற்சி அளிக்க சௌகரியமாக இருக்கும் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

குறிப்பாகவும், சிறப்பாகவும், கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள் "10.எ.1" ஆகவே இருக்கிறார்கள். அந்த அபாய நிலை நீண்ட காலமாக இருக்கிறது. ஐந்தாண்டுக் காலம், ஆறு ஆண்டுக் காலம் பணியாற்றுபவர்களும் "10.எ.1" என்ற அத்தகைய நிலையிலேயே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எந்த ஒரு ஆசிரியரும் ஐந்தாண்டுக் காலம் பணியாற்றியிருக்கிறார் என்றால், அவர் இன்னமும் "10.எ.1."-ல் இருக்கிறார் என்றால், அவருக்கு எப்படி உற்சாகம் இருக்கும். நானே நான்கு ஆண்டு காலம் அப்படி 8 கல்லூரிகளில் பணியாற்றியிருக்கிறேன்.

மெடிகல் டிபார்ட்மென்ட்டில் ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் டிபார்ட்மென்ட் என்று ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. அந்த டிபார்ட்மென்ட்டில் எம்.பி.பி.எஸ். முதல் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு பாடம் நடத்துகிறது. இறுதி ஆண்டில்-ஓரல் பரிட்சைக்காக மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது. அது ஒரு எக்ஸாமினேஷன் சப்ஜக்டாக இல்லாததால், அதில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு வேலை குறைவு. மாணவர்களும் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. கட்டுப்பாடு செய்ய முடிவதில்லை. பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு அங்கே நிறைய பணியில்லாததால் வேறு வேலைக்குப் போகலாம் என்று போகிறார்கள். ஆகவே, ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் பிராஞ்சு என்பதை எடுத்துவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக சைக்காலஜி என்ற சப்ஜக்டை வைத்தால் வைத்தியக் கல்லூரி மாணவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பயன்படும். சைக்காலஜிக்கும் வைத்தியத் துறைக்கும் நிறைந்த தொடர்பு இருக்கிறது என்று கல்வி வல்லுநர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, சைக்காலஜியை ஒரு சப்ஜக்டாக வைத்தியக் கல்லூரியில் புகுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆரம்பப் பள்ளி, உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு ஸ்டேட் ரிவார்டுகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. அப்படிக் கொடுக்கும்போது, திறமை என்ன என்பதைப் பார்த்துக் கொடுக்க வேண்டும். நான் 8-வது படிக்கும்போது ஒரு ஆசிரியர் வகுப்புக்கு வருவார். வாய் திறக்கமாட்டார். நான் 11-வது வகுப்பிற்கு வந்த பிறகு அவரே ஹெட்மாஸ்டராக வந்தார். அவருக்கு 2, 3 ஆண்டுக்கு ஸ்டேட் அவார்டுகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, இப்படிக் கொடுக்கும் போது, திறமை அடிப்படையில் கொடுத்தால், கல்வியின் தரம் முன்னேறும்.

கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு க்வார்ட்டர்ஸ் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். கல்லூரிக் கட்டடம் கட்டும்போதே இதையும் சேர்த்துச் செய்ய வேண்டும். மகளிர் கல்லூரியில் பணியாற்றும் ஆசிரியைகளுக்கு க்வார்ட்டர்ஸ் கட்டிக் கொடுக்கிறார்கள். அப்படியே மற்ற மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு இருப்பதற்கு வீடு இல்லாத

[திரு. அ. சின்னசாமி]

[1971 சூலை 9]

தால், அவர்கள் பக்கத்து ஊருக்குப் போகிறார்கள். நான் பணியாற்றிய ஒரு கல்லூரியில் பிரின்சிபால், 12 மணிக்கு வந்துவிட்டு, 2½ மணிக்குப் போய்விடுவார். காரணம், தங்குவதற்கு வீடு இல்லை. இப்படிச் சிலபல குறைகள் இருந்தாலும், இந்த அரசு நடுத்தர மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு பாடுபட்டு, ஏழை எளிய மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபடுகிறது என்பதற்காக இந்த அரசைப் பாராட்டி, இந்த மானியத்தை வரவேற்று விடை பெறுகிறேன், வணக்கம்.

திருமதி. த. ந. அனந்தநாயகி: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மிக முக்கியமான மானியத்தின் மீது சில கருத்துக் களைச் சொல்லி, என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துப் பேச விரும்புகிறேன்.

என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையே இப்பொழுது பி.யு.சி. வரையில் இலவசப் படிப்பு என்பதை பட்டப் படிப்பு வரை கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான். எனக்கு முன்னே பேசிய அங்கத்தினர்கள் சொல்லியது போல், இலவசம் என்று சொன்னாலும், ஸ்பெஷல் பீஸ், ஸ்பெஷல் பீஸ் என்று சொல்லி இதற்கும் அதற்கும் வாங்குகிறார்கள். அதைப் பார்த்தால், இது இலவசமா, இல்லையா என்கிற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அந்த வகையில் நிகழ்ச்சிகள் இருக்கின்றன. அதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். 81 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறோம். கல்வித் துறையில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்க வேண்டும்.

தொடக்கப் பள்ளிகளை ஆங்காங்கே நகராண்மைக் கழகங்களும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களும் நடத்துகின்றன. நகராண்மைக் கழகத்தால் நடத்தப்படும் பள்ளிகளில் அரசியல் விருப்பு, வெறுப்புக் களுக்கு நிறைய இடம் வந்துவிடுகிறது. இந்தத் தேர்தலுக்குப் பிறகு அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கணக்குப் பார்க்க வேண்டும், எத்தனை ஆசிரியர்கள் எப்படி எப்படி மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள் எத்தனை முறை மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று. அரசியல்வாதிகள் இதைத் தங்கள் பிரச்சினையாக ஆக்கிக் கொண்டு, இந்த ஆசிரியர் அந்தக் கட்சிக்கு வேலை செய்தார், அந்த ஆசிரியர் இந்தக் கட்சிக்கு வேலை செய்தார் என்று சொல்லி, பல முறைகள் இங்கும் அங்கும் மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் விட மிகப் பாவமானது, கணவன் மனைவிகளைப் பிரித்து, அந்தப் பாவத்திற்கு இந்த அரசாங்கம் ஆளாகியிருக்கிறது. கணவனும் மனைவியும் ஆசிரியர்களாக இருந்து, ஒன்றாகக் குடும்பம் நடத்தலாம் என்றவர்களை, அரசியல் விருப்பு வெறுப்புக்கு இடமாக்கி, எங்கெங்கேயோ மாற்றியிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: ஊராட்சி மன்றங்களில், பள்ளிகளில் கணவன் மனைவியைப் பிரித்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஒரு இடத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னால், அவர்களைச் சேர்த்து வைக்க ஏற்பாடு செய்து, அந்தப் புண்ணியத்தையாவது உறுப்பினர் அடையலாமே.

1971 சூலை 9]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: புண்ணியத்தை அரசாங்கம் தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் இதைத் தங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். இதை ஆராய்ச்சி செய்து, ஒரு ஆண்டுக் காலத்தில் எத்தனை பேர்கள் மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு ஆண்டில் 4, 5 இடங்களுக்குத் தூக்கியெறியப்பட்டிருக்கிறார்கள். எப்படியாவது முயற்சி செய்து, ஒரு ஆண்டில் மாற்றப்பட்டவர்களுக்கு, அதற்கான சரியான காரணம் இல்லாமல் இருந்தால், அவற்றை ரத்து செய்து, ஆசிரியர்கள் மூன்று ஆண்டுக் காலத்திற்கு மாற்றப்படக்கூடாது என்கிற நிலைமையை உண்டு பண்ண வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நல்ல முறையில் ஆசிரியர்களுடைய குடும்பங்கள் சிறப்பாக வாழ முடியும்.

துவக்கப் பள்ளிகளில் தரம் மிகக் குறைவாக இருப்பதால், பல தனியார் பள்ளிகள் துவங்கப்படுகின்றன. அந்தப் பள்ளிகளில் நடுத்தர மக்களும் தங்கள் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்லும்போது, அவர்கள் “கமர்ஷியல் பேஸிஸ்”-ல், வியாபாரம் நடத்துவது போல் செய்வதால், பல பள்ளிகளில் இங்கிலீஷ் மீடியம் என்று ப்ரைவேட் ஸ்கூல்கள் வைத்து, ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அதிலே பார்த்தால், லோயர் கே.ஜி.-க்கு 20, 25 ரூபாய் என்றும், அப்பர் கே.ஜி.-க்கு 30, 40 என்றும் வாங்குகிறார்கள். அதைப் பார்த்தால் கல்லூரிச் சம்பளத்தைவிட அதிகமாக இருக்கிறது. அப்படிப் பட்ட பள்ளிகள் அரசாங்கத்திடம் கிரான்ட் வாங்கவில்லை என்றாலும் கூட, அவர்களைக் கேட்க நமக்கு அதிகாரம் இல்லை என்றாலும் கூட, இப்படி வியாபார முறையில் நடத்துவதை விட்டு விடுவது சரியல்ல என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நடுத்தர மக்களும் அவதிப்படுகிறார்கள், வேறு பள்ளிகளுக்கு அனுப்பவும் பயப்படுகிறார்கள். ஏனென்றால், பிள்ளைகள் தகாதவற்றையெல்லாம் கற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வரும் என்ற பயம் இருக்கிறது. இந்த முறையில் நடக்கும் பள்ளிகளைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்.

எனக்கு ஒரு யோசனை இருக்கிறது. நாம் பேரண்ட்-டீச்சர் அஸோசியேஷன் என்று வைத்திருக்கிறோம். மாவட்டங்களில், அதுபோன்று தாலுகா அளவில் அமைத்து, குழந்தைகளுடைய முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் இருக்க வேண்டும். ஆபீசர்கள் இன்ஸ்பெக்ட் செய்கிறார்கள் என்றாலும், தனிப்பட்ட முறையிலும் கவனிக்க வேண்டும். என்னென்ன குறைகள் இருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் கண்டறிந்து, அவற்றைத் தவிர்க்க வழி வகைகள் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நலமாக இருக்கும். அந்த வகையில் முயற்சிகள் செய்வது சாலச் சிறந்ததாக இருக்கும். ப்ரைவேட் ஸ்கூல்களில் சென்று பெற்றோர்கள் திணறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்னொன்று. நாம் எப்படி செகண்டரி டீச்சர்கள் ஹெயர் கிரேடில் வேலை செய்தாலும், செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் என்று செய்திருக்கிறோமோ அதே போல், பி.ஏ., பி.டி. பயின்றவர்கள் செகண்டரி கிரேடில் வேலை செய்தால், அவர்களுக்கும் பி.டி. சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியனில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்கள், பி.யு.சி., பி.ஏ. படித்து மேலே வந்தால்,

அரசாங்கப் பள்ளிகளில் வயது குறுக்கீடாக இருக்கிறது. ஆகவே, 30 வயதுக்குள் அவர்கள் படித்து விடுகிறார்கள். திறமையினாலும், முயற்சியினாலும் முன்னுக்கு வருகிறவர்களை எடுக்கும் முறையில் வசதி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதே போன்று நடு நிலைப் பள்ளிகளில், 400 மாணவர்கள் இருக்கும் பள்ளியில் என்றிருப்பதை மாற்றி, எல்லா நடுநிலைப் பள்ளிகளிலும், கல்வித்தரத்தை கவனத்தில் கொண்டு, பி.ஏ., பி.டி. இருந்தால் அவரையே ஹெட்மாஸ்ட்ராகப் போட்டால் அது பிறருக்கும் ஊக்கம் அளிப்பதாக இருக்கும். அதற்கு வசதியாக இருக்கும் முறையில், அதே நேரத்தில், பி.ஏ., பி.டி. இவர்களுடைய சம்பளத்தில் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்றால், அந்தக் குறையையும் தீர்க்க ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்றைக்கு பகல் உணவுக்காக நாம் பல லட்சம் ரூபாய்களைச் செலவழிக்கிறோம். அது ஒழுங்காக நடக்கிறதா என்று பார்த்தால், சென்னை நகரத்திலேயே அதில் இருக்கும் ஊழல்கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. நகராட்சி ஆணையர் அவர்களே ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்போது, உப்பு, பருப்பு, மிளகாய் மூட்டை இவையெல்லாம் போகவேண்டிய இடத்திற்குப் போகாமல், திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கிளை ஸ்தாபனத்திற்குக் கொண்டுபோகப்படுகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இன்றைக்கு மேயர் சொல்லியிருக்கிறார். அழகின காய்கறிகளை வியாபாரிகள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இதைக் கண்டித்தாக வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, பத்திரிகையில் வந்ததைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். படிக்கவில்லையா என்று கேட்டார்கள். பத்திரிகையில் வருவதையெல்லாம் பேசுவது அவைக்கு மரபு அல்ல. எதற்கும் ஆதாரம் இருக்க வேண்டும். பத்திரிகையில் கண்டது வருகிறது. கண்ட செய்திகளை வைத்துக் கொண்டு பொறுப்புள்ள அங்கத்தினர்கள் பேசக் கூடாது. உறுப்பினர் அவர்கள் ஆதாரத்தோடு சொல்வார்களானால் நல்லது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: பத்திரிகையில் வருகிற செய்திகளை வைத்துப் பேசக் கூடாது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: தலைவர் அவர்களே, நகராண்மைக் கழக உறுப்பினர் கேள்வி கேட்டு ஆணையர் பதில் சொல்லியிருக்கிறார்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: நீங்கள் சொன்னதைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் கவுன்சிலில் கேள்வி கேட்டு பதில் சொன்னதாகச் சொல் கிறார்கள். அதை பின்னாலே வெரிஃபை செய்து கொள்ளலாம்.

1971 சூலை 9]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : ஆகையினாலே, இன்றைக்கு மதிய உணவு கொடுக்கும்போது பணம் ஒழுங்காகச் செலவழிக்கப் படுகிறதா, நல்ல தரமான உணவு தரப்படுகிறதா என்று பார்க்கும் பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. இன்றைக்கு நாம் ஏதோ கொடுத்துவிட்டோம், அவர்கள் கொடுத்து விடுவார்கள் என்ற போக்கில் இருப்பதனால், உணவு தரக் குறைவான முறையில் கொடுக்கப்படுகிறது. இதைத் தடுப்பதற்கு சமூக சேவகிகளைக் கொண்ட கமிட்டிகளைப் போடுங்கள். நாங்கள் உணவில் ருசி இருக்கிறதா, ஒழுங்காக சமைக்கிறார்களா என்று பார்க்கிறோம். ஆண்களால் இந்த வேலையைச் செய்ய முடியாது. பிள்ளைகளின் எதிர்கால வாழ்க்கையில் தாய்மார்களுக்கு மிகப் பெரிய பங்கு உண்டு. இந்தக் குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மேல் கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உணவில் தவறு நடந்தால் உயிருக்கு உலை வைத்து விடும். அந்த அக்கறையினால் இதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அதேபோன்று அனாதைக் குழந்தைகளுக்கு 12 ரூபாய் எஜுகேஷன் கிராண்டு வழங்குகிறார்கள். 12 ரூபாயில் கஞ்சி ஊற்ற முடியுமா, இதை வைத்து எப்படி அனாதை இல்லத்தை நடத்த முடியும். என்ன தான் மற்றவர்கள் முன் வந்தாலும் அவர்கள் ஓரளவிற்கு பொறுப்பேற்க முடியுமே தவிர முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்க முடியாது. அரிஜனப் பிள்ளைகளுக்கு உதவித் தொகையில் உயர்வு கொடுத்திருக்கிறோம். அதேபோன்று ஆர்ஃபன்ஸுக்கு, அனாதைப் பிள்ளைகளுக்கு, எஜுகேஷன் கிராண்டில் அதிகத் தொகை கொடுப்பதற்கு முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு அதிகமாகக் கொடுத்தால் உண்மையில் அவர்களுக்கு உதவி செய்தவர்களாவோம் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அனாதைப் பிள்ளைகள் பள்ளிகளில் ஒரு ஆண்டு ஃபெய்ல் ஆனாலும் கூட பள்ளிகளிலிருந்து நீக்கிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் அனாதைப் பிள்ளைகள், ஏற்கெனவே துரதிருஷ்டமான குழந்தைகள், அவர்களிடமும் எல்லா தரமும் குறைவாக இருக்கும். ஒரு வருஷம் ஃபெய்ல் ஆகிவிட்டால் அவர்களை வெளியே அனுப்பிவிட்டால் அவர்கள் வேறு எங்கு செல்ல முடியும்? அவர்கள் தொடர்ந்து மூன்று வருஷம் ஃபெய்ல் ஆனாலும் நிறுத்திவிடலாம். ஒரு வருஷம் ஃபெய்ல் ஆனால் நிறுத்திவிடுவது சரியல்ல என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

டாக்டர் ஏ.எல். முதலியார் கமிட்டி ரிப்போர்ட் படி யார் ஆங்கிலப் பயிற்சிமொழியை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்களோ அதை அவர்கள் கேட்கும்போது அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய நிலையை அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் ஏற்படுத்தவேண்டும். இன்றைக்கு நிலை என்னவென்றால், எங்களுக்குப் புகார் வருகிறது, ஆங்கிலப் பயிற்சி மொழி கேட்டிருந்தால் தமிழ் பயிற்சி மொழி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இந்த வசதி அதிகரித்து, உலகத்தோடு போட்டிபோட வேண்டிய நிலையை தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும். அந்த நல்லெண்ணத்தில் இந்த அரசாங்கம் விருப்பு வெறுப்பின்றி

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1971 சூலை 9]

ஆங்கிலப் பயிற்சி மொழிப்பிரிவில் எத்தனை பேர் இடம் கேட்டாலும் அதைத் தருகின்ற நிலையை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக மாலை நேரக் கல்லூரிகளை அதிகமாக ஆரம்பித்தால் மாணவர்களுக்குப் பல வசதிகளைச் செய்து தர முடியும். காரணம், கல்லூரிகளில் இன்றைக்கு இடம் கிடைப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. புதிய பஞ்சத்தை ஏற்படுத்துகிறார்கள். பி.ஏ. கோர்ஸ்க்கு இடம் கிடைப்பது கஷ்டமாகயிருக்கிறது. பி.காம்., பி.எஸ்ஸி. இவைகளில் இடம் இல்லை. மேலும் இடம் கொடுத்தது பற்றிய முடிவுகளை காலதாமதமாக வெளியிடுகிறார்கள். இப்படிக் காலதாமதமானவுடனே, எந்த சட்ட மன்ற உறுப்பினரைப் பிடிக்கலாம், யாரைப் பார்க்கலாம் என்று மாணவர்கள் அந்தக் காரியத்தில் இறங்கிவிடுகிறார்கள். இப்படியிருந்தால் நாங்கள் எப்படி எங்கள் வேலையைப் பார்க்க முடியும். காலையில் எங்களுக்கு சட்டசபைக்கு வருவதற்கே கஷ்டமாக இருக்கிறது. இதைத் தீர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

20 கல்லூரிகளில் மாலை நேர வகுப்புகளை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். எங்கெங்கெல்லாம் அரசாங்கக் கல்லூரிகள் இருக்கின்றனவோ அங்கேயெல்லாம் மாலை நேரக் கல்லூரிகள் ஏற்படுத்துவதற்கான வசதிகளைச் செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு நேர மில்லாத காரணத்தால் இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கு. காமாட்சி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நாளைய மறு நாள் நமது மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய பிறந்த நாளில் நாம் அத்துணை பேரும் அவரைப் பார்த்து பரிசு வழங்குவதற்கு முன்னதாக, இன்று இந்த மாமன்றத்தில் இந்த மானியத் தொகையை சமர்ப்பித்ததன் வாயிலாக இந்த நாட்டிற்கு ஒரு நல்ல பரிசை அவர் வழங்கியிருக்கிறார் என்பதை நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இங்கே பேசிய உறுப்பினர்கள் அத்துணை பேரும் நமது நாட்டில் கல்வியினுடைய நிலைமை எத்தகைய அளவிற்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை மிகத் தாராள மனப்பான்மையோடு இங்கே சொன்னார்கள். இங்கே பள்ளிக்கூடங்கள் எத்தகைய அளவிற்கு வளர்ந்திருக்கிறது, அதன் காரணமாக மாணவர்கள் எத்தகைய அளவிற்கு வளர்ந்து அவர்கள் எண்ணிக்கை வளர்ந்திருக்கிறது என்பவையெல்லாம் நல்ல முறையில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. ஆசிரியர்களுக்கு எத்தகைய நன்மை பயத்திருக்கிறது என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

எனக்கு முன்பு பேசிய மாண்புமிகு அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், ஏதோ நாங்களெல்லாம் கணவன் மனைவிகளைப் பிரித்து விடுகிறோம் என்று. என்னுடைய ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் அவர்கள் இருந்த காலத்தில் பிரிக்கப்பட்ட கணவன் மனைவிகளை, 6 ஜோடிகளை நாங்கள் இணைத்து வைத்திருக்கிறோம் என்பதை இங்கே அம்மையார் அவர்கள் கவனத்திற்கு தங்கள் சார்பாகக் கொண்டுவர விரும்பு

1971 சூலை 9]

[திரு. கு. காமாட்சி]

கிறேன். அது மட்டுமல்ல, திருமணங்கள் கூட ஆசிரியர்களிடத்திலேயே செய்து வைத்திருக்கிறேன் என்பதையும் பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நமது நாட்டில் துவக்கப் பள்ளிகள் நல்லமுறையில் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆனால் இந்தத் துவக்கப் பள்ளிகளைத் தொடங்குவதில் சில காலதாமதங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளை நாம் போக்கி வைக்க வேண்டும். ஏனென்றால், இன்றைக்கு ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் ஒரு துவக்கப் பள்ளி வைக்கவேண்டுமென்று சொன்னால் அதற்கு அரசினர் அளவிலே அனுமதி பெறவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதைத் தயவுசுரந்து மறுபரிசீலனை செய்து இதற்கு சி.ஈ.ஓ. அளவிலேயே அனுமதி அளிக்க வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோல இன்றைக்கு தொடக்கப் பள்ளிகள் எல்லாம் ஒரு மைலுக்கு ஒரு பள்ளி இருக்க வேண்டுமென்ற நிலையை மாற்றி ½ மைலுக்கு ஒரு பள்ளி இருக்கவேண்டுமென்ற முறையை நாம் வகுக்கவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காரணம், என்னுடைய தொகுதியிலே கொளத்தூர் பஞ்சாயத்தில், சின்னலம்பட்டி, பெரியாலம்பட்டி என்ற இரண்டு கிராமங்கள் 6 பர்லாங் இடை வெளியில் இருக்கின்றன. இடையில் ஒரு இரயில்வே லைன் போய்க் கொண்டிருக்கிறது, இடையில் குளம் இருக்கிறது. பெரியாலம்பட்டியில் பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது. அங்கே போய்ப் படிப்பதற்கு வசதியற்ற முறையில் அந்தப் பள்ளிக் கூடம் இருக்கிறது. சின்னலம்பட்டியில் பள்ளிக்கூடம் வேண்டும் என்று மூன்று தடவையாக இயக்குநர் அவர்களுக்கு வந்தும், அது திருப்பப்பட்டிருக்கிறது என்பதை வருத்தத்தோடு குறிப்பிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதேபோல இன்றைக்கு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த மாணவர்கள் அத்தனை பேரும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவுடனே வேலை வேண்டுமென்று எங்கனையெல்லாம் ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறார்கள். இந்த நிலையைப் போக்குவதற்கு நாம் ஏதாவது ஒரு வழிவகை காண வேண்டும்.

அதோடு நம் நாட்டில் டெக்னிகல் ஹைஸ்கூல்களை அதிகமாக அமைக்கவேண்டும். டெக்னிகல் ஹைஸ்கூலில் படித்த மாணவர்கள் ஏதாவது ஒரு தொழிலை அவர்கள் நல்ல முறையில் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் வேலைக்கு வரவேண்டிய அவசியமில்லாத சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, நமது அரசு கூடுமான வரையிலே டெக்னிகல் ஹைஸ்கூல்களை அதிகப்படுத்துவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்வதோடு இந்த நாட்டில் இருக்கிற உயர்நிலைப் பள்ளிகள் அத்துணையையுமே டெக்னிகல் ஹைஸ்கூல்களாக மாற்றி அமைப்போமானால் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஓரளவு நாம் போக்க முடியும் என்று நம்புகிறேன்.

இன்னும் நம்முடைய உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் என்.சி.சி. வகுப்பு மூன்று பிரிவுகளாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகாய விமானம், கடல், தரை என்ற அளவிலே பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[திரு. கு. காமாட்சி]

[1971 சூலை 9]

ஆனால் இவை மூன்றும் ஒரு பள்ளிக்குத் தரப்படுவதில்லை. ஆகாய விமானப் படைப் பிரிவை ஒரு பள்ளிக்குக் கொடுத்தால் அடுத்த பிரிவை அந்தப் பள்ளிக்குத் தருவதில்லை. கூடுமான வரையில் இந்த மூன்று பிரிவுகளையும் ஒவ்வொரு பள்ளிக்குடத்திற்கும் வழங்க வேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்ள கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். நம்முடைய கல்வியிலே ஜாதி மதப் பிரச்சாரங்கள் அதிகமாக தலை தூக்காத அளவிற்குப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். காரணம், நம்முடைய அடிப்படைத் தத்துவம் ஜாதி மத பேதமற்ற சமுதாயம் என்பது தான்.

MR. K. T. K. THANGAMANI: Sir, now it is 1-30 p.m.

MR. DEPUTY SPEAKER: I hope the House will give permission to sit for 5 more minutes.

திரு. கு. காமாட்சி: இன்றைக்கு சரித்திர பாடத்தில் ஒரு பகுதி வருகிறது. கஜனி முகமது சோமநாதபுர ஆலயத்தின் மீது 17 முறை படையெடுத்தான், கொள்ளையடிப்பதற்கு என்று இருக்கிறது. இதைப் பார்க்கிறபோது இந்த நாட்டிலே இருக்கிற இந்துக் களுக்கும் இஸ்லாமியர்களுக்கும் இருக்கிற ஒரு தொடர்பு அறுபட்டு போகக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இந்தமாதிரியான ஜாதி உணர்ச்சியை, மத உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணுகிற வார்த்தைகள் தடைப்படுத்தப்படவேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்தில் இங்கே கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேநேரத்தில் மேலைநாடுகளிலேயெல்லாம் பள்ளிகளுடைய நேரம் காலையிலே இருந்து மதியத்திலே முடித்துவிடுகிறார்கள். அந்த முறையை நாம் ஏன் அனுசரிக்கக் கூடாதென்று நமது அரசு பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். 10 மணிக்கு வந்து அங்கேயே இருந்து 4 மணி 5 மணிக்கு வீடு செல்லு கின்ற மாணவர்கள் அவர்களால் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையிலே களைப்படைந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே காலையிலே 8 மணிக்குத் துவங்கி எல்லாப் பள்ளிக்குடங்களும் 1 மணி அளவிலே முடிந்து விட்டால் அந்த ஒரு உணர்ச்சி மாணவர்களுக்கு நல்ல சுறுசுறுப்பாக இருக்குமென்று நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொண்டு எனக்கு அளிக்கப்பட்ட நேரத்திற்கு நான் நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன், வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவடைகின்றன. பேரவை மீண்டும் நாளைக் காலை 9 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(7) பேரவையின்மூன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders
'Nil'

B. Reports, Notifications and Other Papers

110. Report of the Tamil Nadu Police Commission, 1971.
(Volumes I to III English) (Volume I—Tamil).